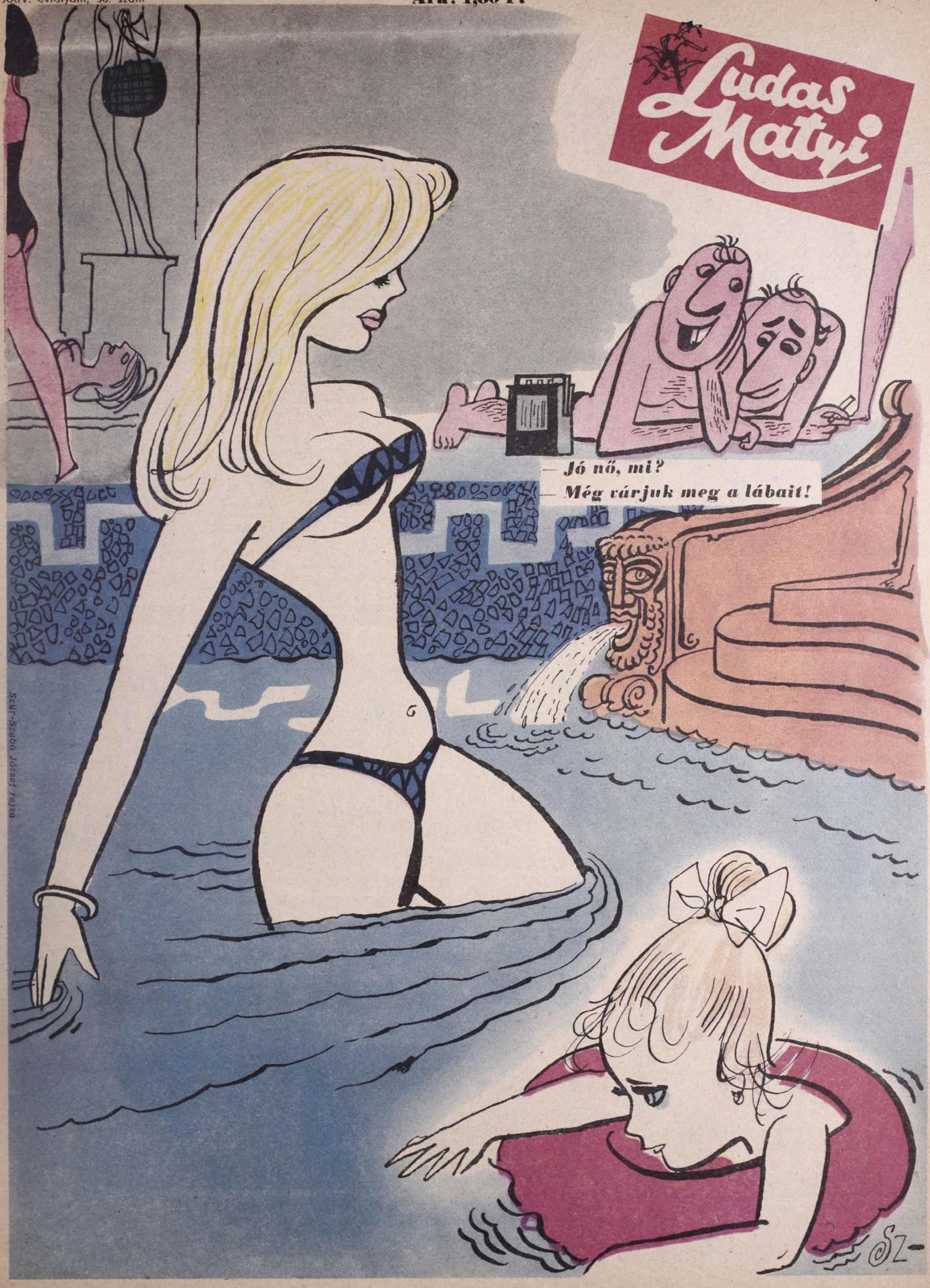
XXIV. évfolyam, 30. szám · Ára: 1,80 Ft · 1968. július 25.

A VILÁG VÉGÉN

– Uram, legyen erős! Horony-furat karikánk még nekünk sincs...

URBANIZÁCIÓ PESTI MÓDRA

Megyek a Váci utcán, amerre a szem ellát, felbontott útburkolat, tátongó gödrök. Munkás sehol. Taxi visz föl a Várba, amerre a szem ellát, felbontott útburkolat, tátongó gödrök. Munkás sehol. Ugyanez a kép fogad a Néphadsereg útján, a Mártírok útján.

— Felbontják, kérem — magyarázza a taxivezető —, aztán hétszámra feléje se néznek. Én egyszerű ember vagyok, de én egy helyre koncentrálnám a munkát. Pláne, hogy idegenforgalmi szezon van. Tessék csak megnézni, úgy lépegetnek a nyomorult idegenek a bontás között, mint a gázlók a Balatonban.

Közügy, közérdek, gondoltam. Illetékeshez fordultam hát, s előadtam panaszomat. Illetékes elnéző mosollyal hallgatott, csak azután szólalt meg, miután én minden keserűségemet kiöntöttem.

— Minden attól függ, kérem — szólalt meg Illetékes udvariasan —, hogy a jelenségeket milyen nézőpontról szemléljük. Ön is tudja nyilván, hogy a fővárosunkba látogató idegenek főleg a Várat, a Váci utca és a Néphadsereg utca környékét látogatják. Mi következik ebből?

Kérdőn nézett rám.

— Szerintem az, hogy a csőcserét ezeken a városrészeken nem idegenforgalmi szezonban kell eszközölni.

— Mondja ön, aki — már bocsánat a kifejzésért — perspektíva nélkül szemléli a globálitást. Hát azt hiszi véletlenül történt? Hát azt hiszi, ok nélkül bontottuk fel egyidőben a fent felsorolt városrészekben az útburkolatot? Szó sincs róla, kérem. Mi ezzel igyekszünk a magunk tapintatos módján rávenni kedves vendégeinket arra, hogy látogassanak el a festői Józsefvárosba, a hangulatos Óbudára, a kies Ferencvárosba, hogy megismerjék a Dob utca, a Csikágó, Budafok romantikáját, szívják teli tüdejüket a Klauzál tér üde levegőjével, egyszóval, hogy az eddigi egyoldalú Budapest-élmény helyett komplex Budapest-élménnyel térjenek vissza hazájukba. Ez a mi célunk, kedves érdeklődő.

A pesti ember nem szereti, ha leégetik. Megjegyeztem hát — hadd legyen az enyém az utolsó szó —, hogy a koordináció nem tökéletes, a Nagykörutat elfelejtették felbontani.

Illetékes vállon veregetett:

— Tudjuk. Nemsokára az is meglesz.

Kolozsvári Grandpierre Emil

Hippi-Sztori

Egy szerény pesti szállodában
Két vidám fickó szobát bérel.
Amúgy külsőre mindakettő
Bitlsz-forma, de jónagy Bével.

A nadrágjuk is hippi-módra
Feszülő vászon, szinte reccsen...
S a kulccsal rohannak, mint Flóri
Egy jó kis lasztival a meccsen.

Nos, mindezt látva, fejére csap
A portás, mint az erény őre:
– Nagy ég, úgy látom, nő az egyik!
Az erkölcs nevében, előre!

(És máris nyargal, mert minálunk
Szerelmeskedni általában
Lehet kapuban, háztetőkön,
Parkban, de nem a szállodában.)

Portás az ajtót kinyittatja
S így szól, míg vadul széttekintget:
– Azt hiszem, „uram", meglepődnék,
Ha keblén széthúznám az inget!

Ám egy pillanat és a portás,
Mint aki magát főbelőtte,
Megtántorul, mert lent az ing és
Nincs vita: férfi áll előtte.

Elnézést makog, s szégyenébe
A lelke szinte belevásik...
Pedig, ha tudná, szegény ördög,
Hogy ott volt a nő... de a másik!...

Fülöp György

NŐI DOLGOK

– Egy pillanat, csak megigazítom a hajamat...

EDZÉSBEN

– Tudod, drágám, én a szoros emberfogás híve vagyok!

GONDOS NŐ

– Hol a kontyod, Vilma?
– Itt viszem a táskámban a fodrászhoz!

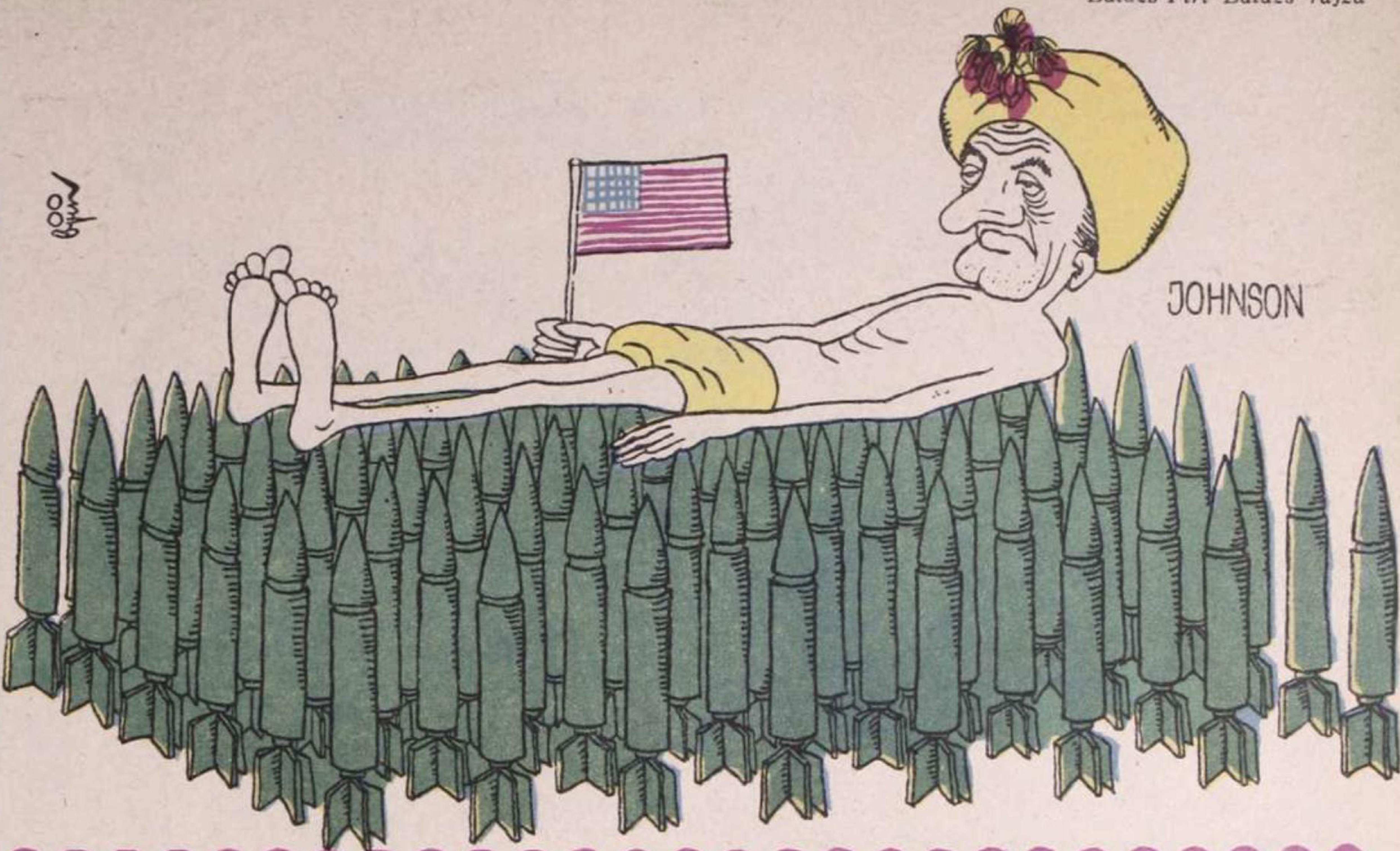
ÖREG FEGYENC

– Rémes, milyen szemtelenek ezek a mai fiatalkorúak!...

A FAKIR

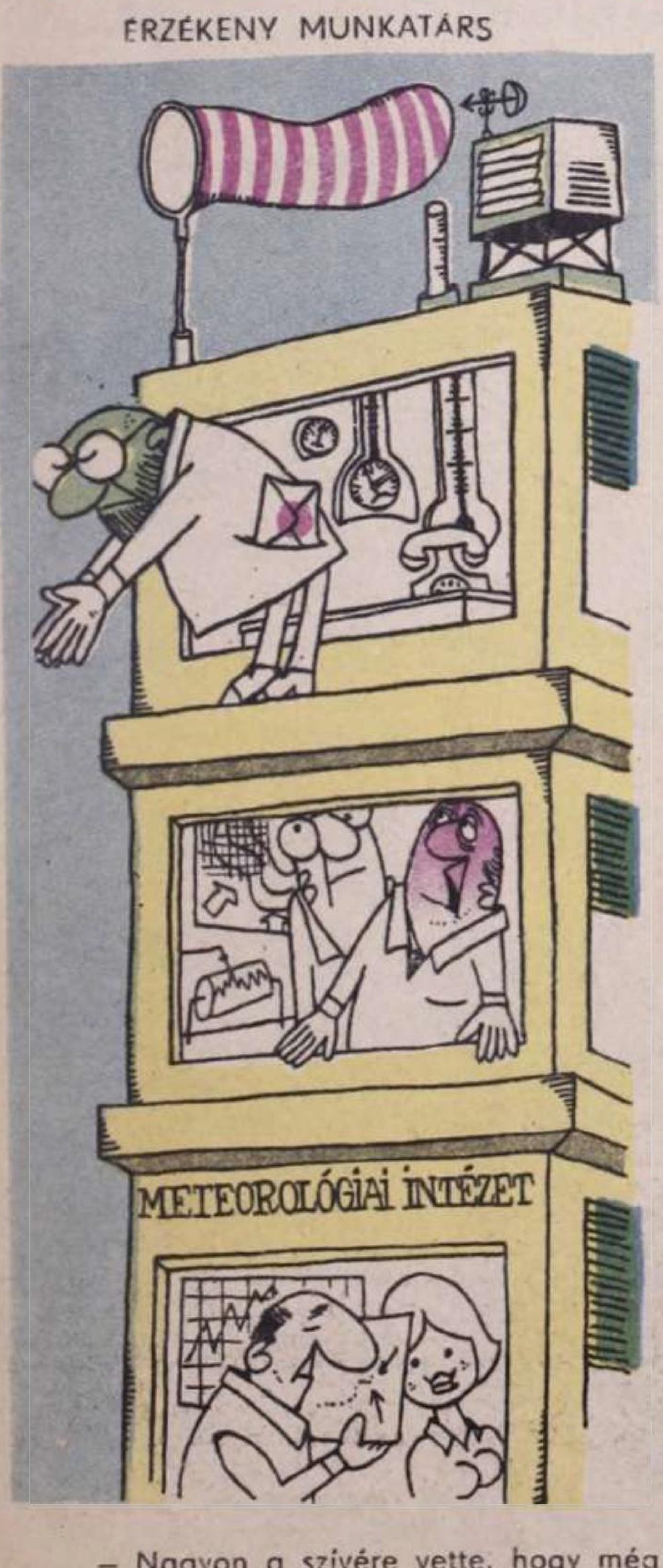
Balázs-Piri Balázs rajza

BIZTOS, AMI BIZTOS

ÉRZÉKENY MUNKATÁRS

– Nagyon a szívére vette, hogy még véletlenül sem képes eltalálni a várható időjárást...

Forró történetek

1

Eszpresszó, 40 fok légkondicionálással. Fiatal felszolgáló kislány siet elém — talán gimnáziumba jár szeptembertől júniusig —, előzékenyen várja, mit rendelek.

— Kérek egy sertéskocsonyát meg egy zsömlét — mondom.

Elsiet, s egy perc múlva súlyosan gondterhes arccal jön vissza hozzám, izzadságcseppek is csillognak a homlokán:

— Sajnos. uram — mondja izgatottan —, nincsen o r o s z h ú s s a l á t a, tessék valami mást kérni.

Rámosolygok. Ki tudna ilyenkor szívtelenül felelni, s azt mondani: ha jobban figyelne, akkor emlékezhetne rá, hogy a vendég sertéskocsonyát kért. Dehogy mondom, inkább rámosolygok, s mondom neki, hogy nem baj, akkor hozzon akármi mást, ami van, valami hideget. Látom a kislányon, hogy megkönnyebbült, és gyorsan siet a pulthoz, hogy kiszolgálhasson. Csupa kedvesség és csupa szorgalom.

Egy perc múlva már jön is vissza és letesz elém egy o r o s z h ú s s a l á t á t.

— Ez megfelelő lesz? — kérdezi szorongva és tisztelettudóan.

— Nagyszerű lesz, — mondom neki és simogatom a tekintetemmel. Én ezt a kislányt máris nagyon, de nagyon szeretem, olyan melege van, hogy szinte tüzel az orrocskája. Látom, hogy a távolból is figyel, félszemmel, mint az ő vendégét, akinek lesi a kívánságát. Alig fogyasztom el a hússalátát, máris ott terem, hogy elvigye a tányért, s lesi, hogy parancsolok-e még valamit.

— Kérek egy jó hideg szódavizet meg egy kávét — mondom neki, pedig nem is akartam megint kávézni, csak a kislány kedvéért kértem még valamit, hogy hozzon. Hozza is, csupa igyekezet és csupa forróság, úgy jön-megy ebben a kánikulában, hogy el kell olvadni tőle is.

— Fizetni szeretnék — mondom később, s máris ott terem, kis blokkal a kezében, újabb izgalommal.

— Volt egy hússalátám, szódavíz és fekete — sorolom.

Megáll a kezében a ceruza, érzem, hogy halotthalvány lesz, pedig verejtékben fürdik. Rámnéz és alig meri kimondani:

— Nem sertéskocsonyát tetszett rendelni?

— Igaza van — mondom neki —, de olyan meleg van, hogy nem vagyok az eszemnél. Boldogan számolja fel a kocsonyát és két forinttal többet ad vissza.

Ha nem lenne ilyen meleg, én ezt a kislányt azonnal feleségül venném.

2

Feljegyzés július 9-éről, déli tizenkét órakor. Harminchat fokon áll a hőmérő higanyszála árnyékban, napra ki sem lehet tenni. Olvad az aszfalt, a levegő páratartalma hatvan, a járókelők páratartalma száz százalékos. Ruhánk itatóspapír, leheletünkben halak úszkálnak. Ez az az állapot, amikor már túl vagyunk az idegességen, nincsen erő az indulatokra, takarékoskodni kell egy arcrándítással is. Előttem, az utca sarkáról mégis hangos derültség hullámzik, sőt csoportosulást látok. Mi adhat ilyenkor erőt a nevetésre?

A sarki italbolt előtt egy férfi ül a földön, eszméletlenül boldog öntudatban, ázottan és csapzottan, kezében üres söröskorsó. De már jönnek is kifelé a boltból, újabb sörrel, s a kezébe nyomják. Erre pedig ő, magasra emelve a frissen csapolt krigli sört, az ismert és népszerű táncdalt idézve, némi változtatással, teli torokból felénekel:

— A forróságtól ordítani tudnék!...

És a korsó sört a feje tetején csurgatja végig, be a nyakába, a hátába, miközben a nézők soraiban indul a gyűjtés a következő korsó sörre, a folytatólagos előadáshoz.

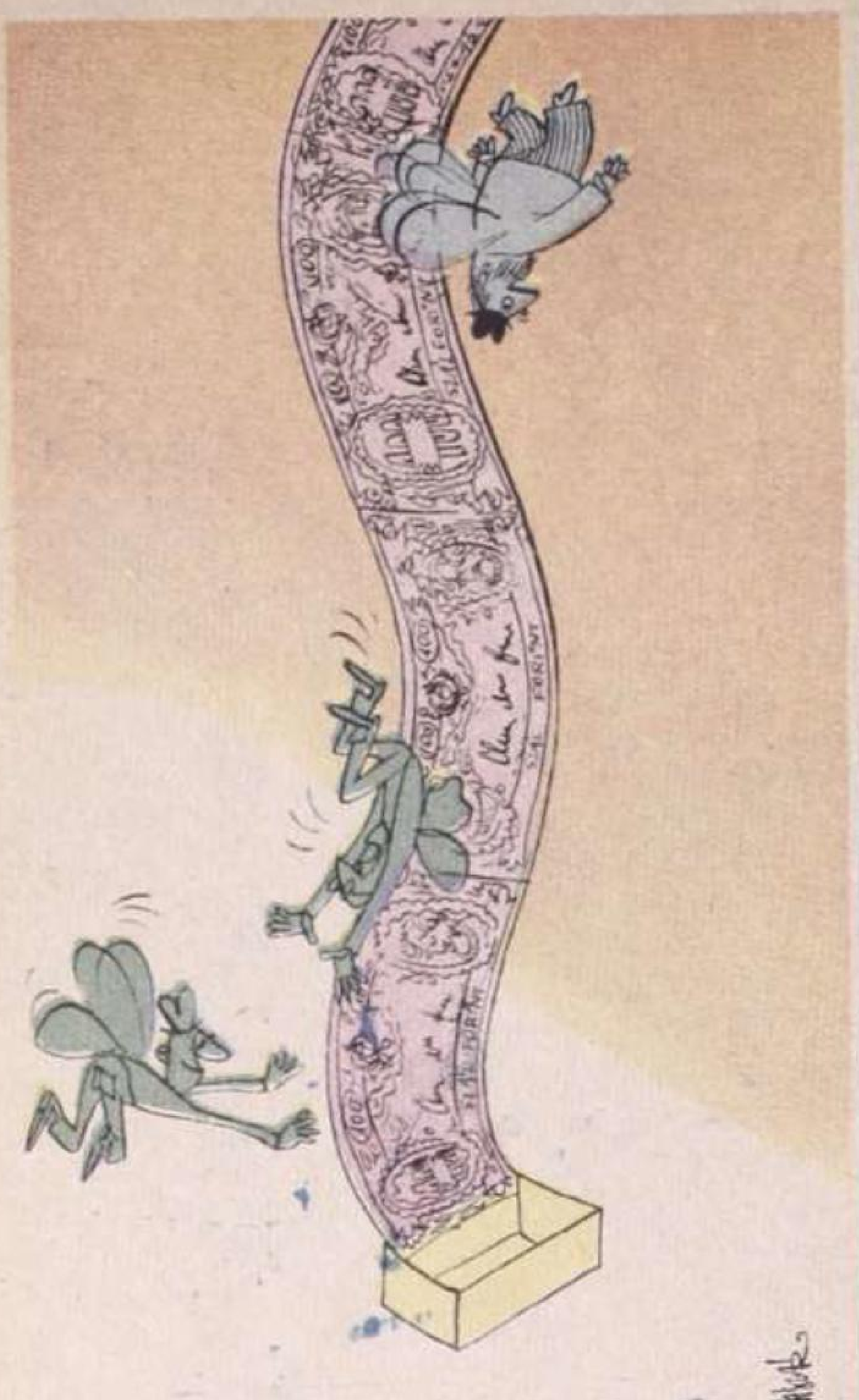
Somogyi Pál

VALAHOL AMERIKÁBAN

– Na, mit hozott a papa?

AZ EMBERFOGÓ

NEMZETKÖZI PÉNZÜGYEK

– Sajnálom, de nem adhatunk hitelt, még nincs a kormányuknak egyéves folyamatos munkaviszonya...

DIVAT

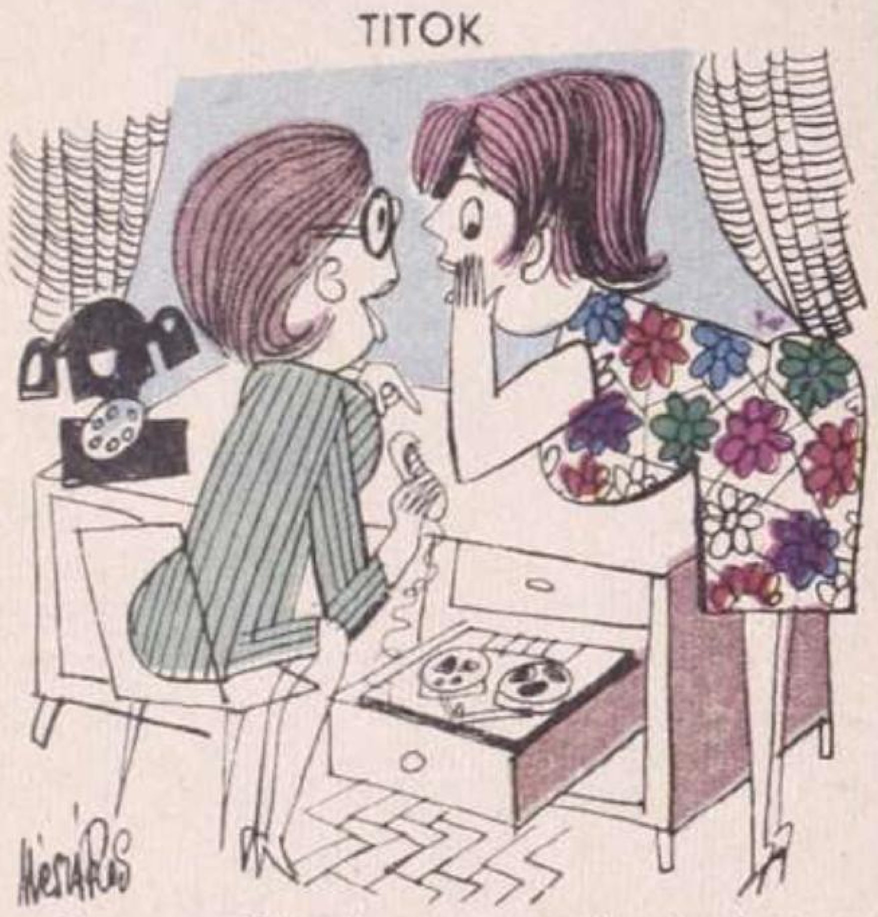
– Öregem, kezdjünk ülősztrájkot!

CSÁBÍTÁS!

– Jöjjön be, Fifike, megmutatom magának a csontkollekciómat!

TITOK

– Ne a fülemhez, a mikrofonhoz hajolj!

MINDENFÉLE

Olyan mértékben gazdagodik az emberi tudás, hogy már a részterületek is részterületekre tagozódott részterületekből állnak.

*

A természetben semmi sem káros, haszontalan, vagy csúnya, mert jelző nélkül létezik minden.

*

A tökéletes emberek rendszerint tapasztalatlanok, mert nincs módjuk hibákból tanulni.

*

A gondolatból közhely lesz, majd szállóige.

*

A költő is konyhanyelven fejezi ki magát, ha éhes.

*

A korlátolt baktérium nem tud különbséget tenni híres és egyszerű ember között.

*

Mennyi élmény megy veszendőbe megörökítetlenül megfelelő tehetség hiányában.

FL.

KÖVÉREK A LABDARÚGÓK

– Én nem értem, miért akar az edzőm lefogyasztani?

Lopni nem illik!

Nem csodálnám, ha az önkiszolgáló üzletek dolgozói egy szép napon azt mondanák: nem hagyjuk magunkat tovább ostorozni, inkább elmegyünk más munkahelyre. Akár a Patyolathoz is. Még az is jobb.

Én nagyon megérteném, ha ezek a derék emberek így sopánkodnának, mert alig múlik el nap, hogy a sajtóban ne olvasnánk róluk, rendszerint szidják őket, pedig csak a kötelességüket teljesítik: elég gyakran kénytelenek leleplezni a tolvajokat. Sajnos! (Nem azért sajnos, mert leleplezik, hanem azért mert még mindig akadnak tolvajok.)

Ahogy pestiesen mondják, „szálljunk le" már az önki eladókról és fordítsuk figyelmünket az *egyes* vevők felé. Arról írjunk és beszéljünk már többet végre: milyen felháborító, hogy még mindig akadnak szép számmal, akik az önkiszolgáló boltokban lopásra vetemednek és vállalják a megszégyenítő leleplezést egy doboz tizenkét forintos marhapörköltért vagy akár egy darab vajért, ami csak öt forintba kerül! Mert nem az összeg a lényeg, hanem a tolvajlás, aminek az értéke az önkiszolgáló boltok óriási forgalmához képest elenyésző csekély ugyan, de morális értelemben sokkal több annál, mint amit el szabad tűrnünk.

Nagyon elszomorít engem, és még csak az sem tud megvigasztalni, hogy ezek az apró tolvajlások nemcsak az önkiszolgáló üzletekre korlátozódnak, hanem előfordulnak üzemekben, irodákban, sőt üdülőkben is. Egy fiatal asszony, aki nászútjáról nemrég tért vissza külföldről, azzal dicsekedett nekem, hogy

két ezüst villát hozott el magával, — emlékül. Nem zavarta, hogy a villák nyelébe mélyen be van vésve a szálló neve és emblémája. (És, ha nincs bevésve? Akkor is szép emlék!) Az üdülőben, ahol az idén nyaraltam, egyre-másra tűntek el az úgynevezett fogyóeszközök: kés, villa, kanál, de még porcelán bögre és kistányér is — nem csekély mennyiségben. Egy mosolygós takarító néni, aki soha nem kutatott a holmik között, egy alkalommal — portörlés közben — elmozdította a helyéről a vendég bőröndjét. Gyanús zörgést hallott. A helyzet ismeretében behívta a gondnokot, és néhányszor megrázatta vele a lezárt koffert. Nem volt kétségük, mi zörög benne. A tulajdonosa jelenlétében kinyitották a táskát: egy hatszemélyes asztal komplett terítéséhez elegendő evőeszközre bukkantak — az üdülő fogyóeszköz készletéből.

Ezek az apró tolvajlások összességükben elég jelentős nemzetgazdasági kárt okoznak, bár a lopott holmiknak egyenként rendszerint csekély az értékük. Még ellopni sem érdemes őket, de büntetni sem lehet nagyon értük. Ne is büntessünk senkit ezért! Sokkal célravezetőbbnek tartanám, ha lapjaink ezentúl nemcsak a nagyobbszabású bűnügyeket szellőztetnék, hanem név, foglalkozás és pontos lakcím feltüntetésével nyilvánosságra hoznák, hogy ki mikor, hol lopott ilyen vagy olyan jelentéktelen apróságot.

Érdekes, új rovat lenne ez lapjainkban és bizonyára élvezettel olvasnák a munkahelyi kollégák, a lakószomszédok, a rokonok, valamint a közeli és távoli ismerősök is.

Garantálom, hogy már az első közlések után, legalább felére csökkenne a kis tolvajok száma...

Földes György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VASLÁNC ÉS SZEGÉLYKŐ

Naponta kétszer megyek el a Közgazdasági Egyetem épülete előtt és naponta kétszer bosszankodom azon, hogy:

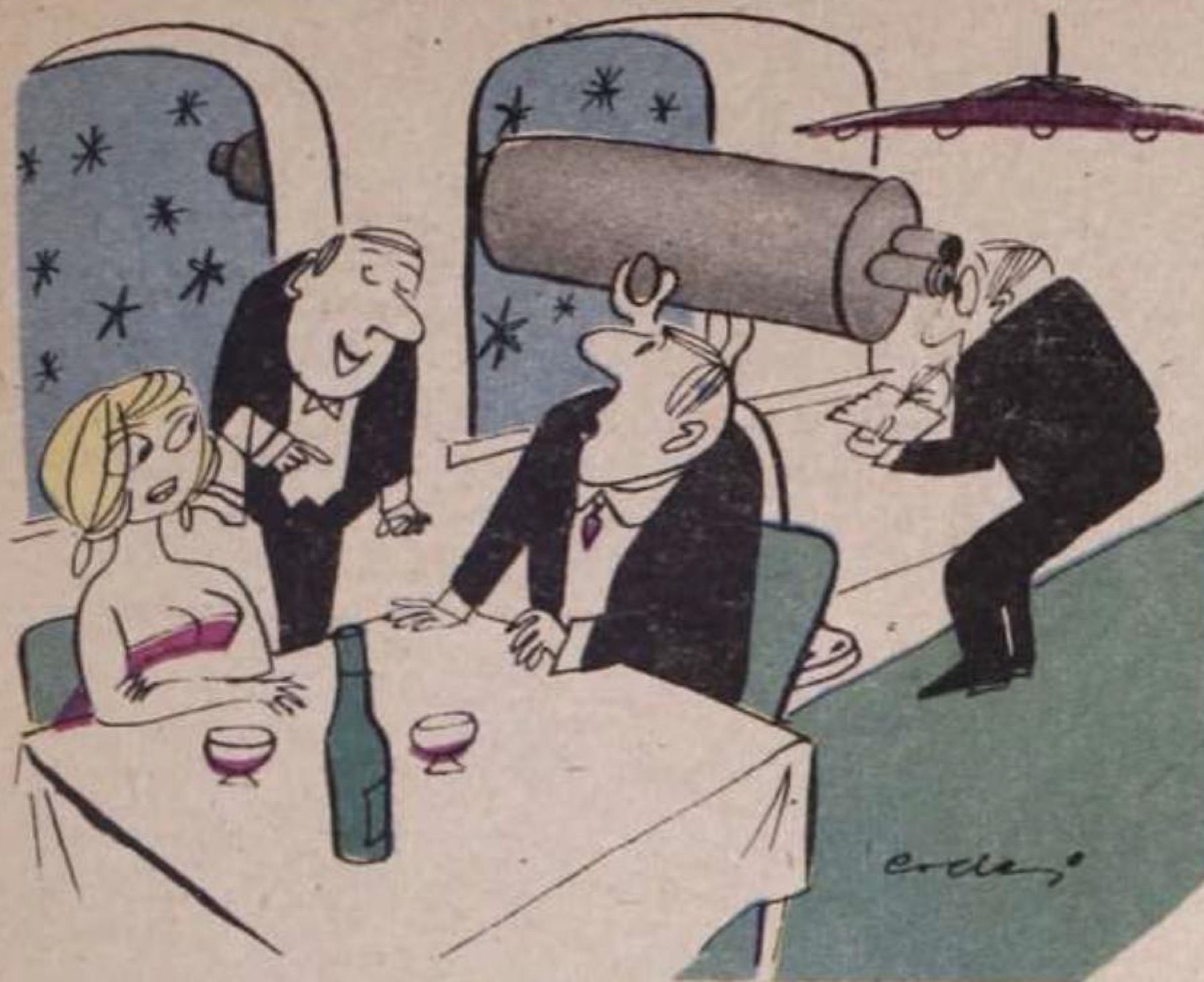
1. Az épület előtti füves területet keretező vaslánc több helyen leszakadt, az egyik lánctartó oszlop régesrég kidőlt, s a belseje szeméttel, hulladékkal van állandóan teletömve;

2. A kapuhoz vezető kocsiúton négy nagy járdaszegélykő hever, már a gaz is benőtte, s a kocsiút is minősíthetetlenül elhanyagolt állapotban van.

Nem tudom, másnak (köztük az illetékeseknek) ez még nem tűnt fel soha?

P. Sándorné
Budapest

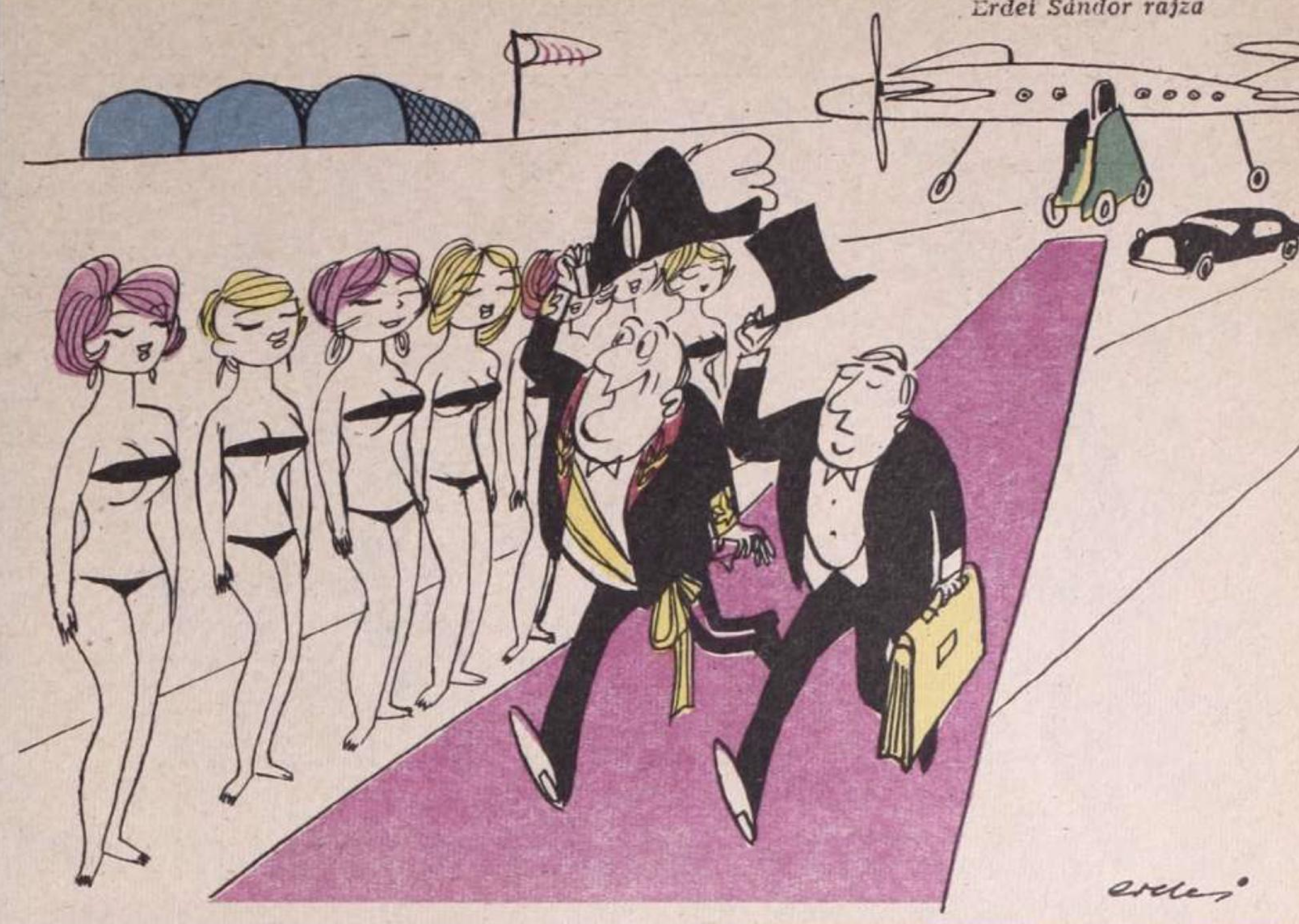
OSZTÁLYON FELÜLI ÉTTEREM

– Türelem, kedves vendég, a fizető már készíti a számlát...

TELJES LESZERELÉS UTÁN

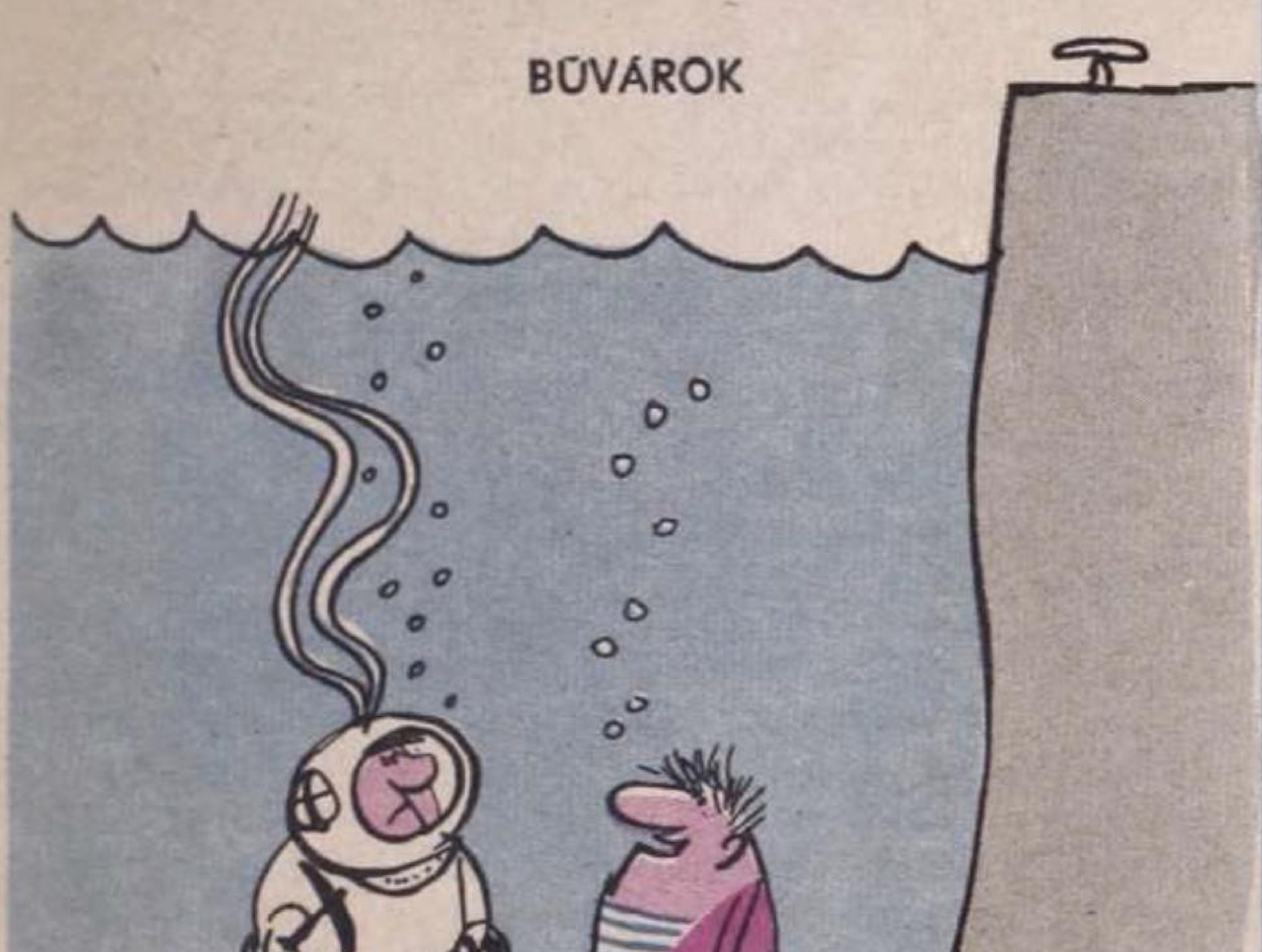
Erdei Sándor rajza

HIPPI-DIVAT

BÚVÁROK

– Azért nem vettem fel a munkaruhámat, mert szabadságon vagyok!

FELVÁGÁS

OBJEKTÍV NEHÉZSÉG

– Várni kell, amíg a kis madarak kirepülnek!

TÁJÉKOZTATÁS

– Itt szoktuk őrizni a vállalati nyereséget!...

VESZÉLYES...

Vasvári Anna rajza

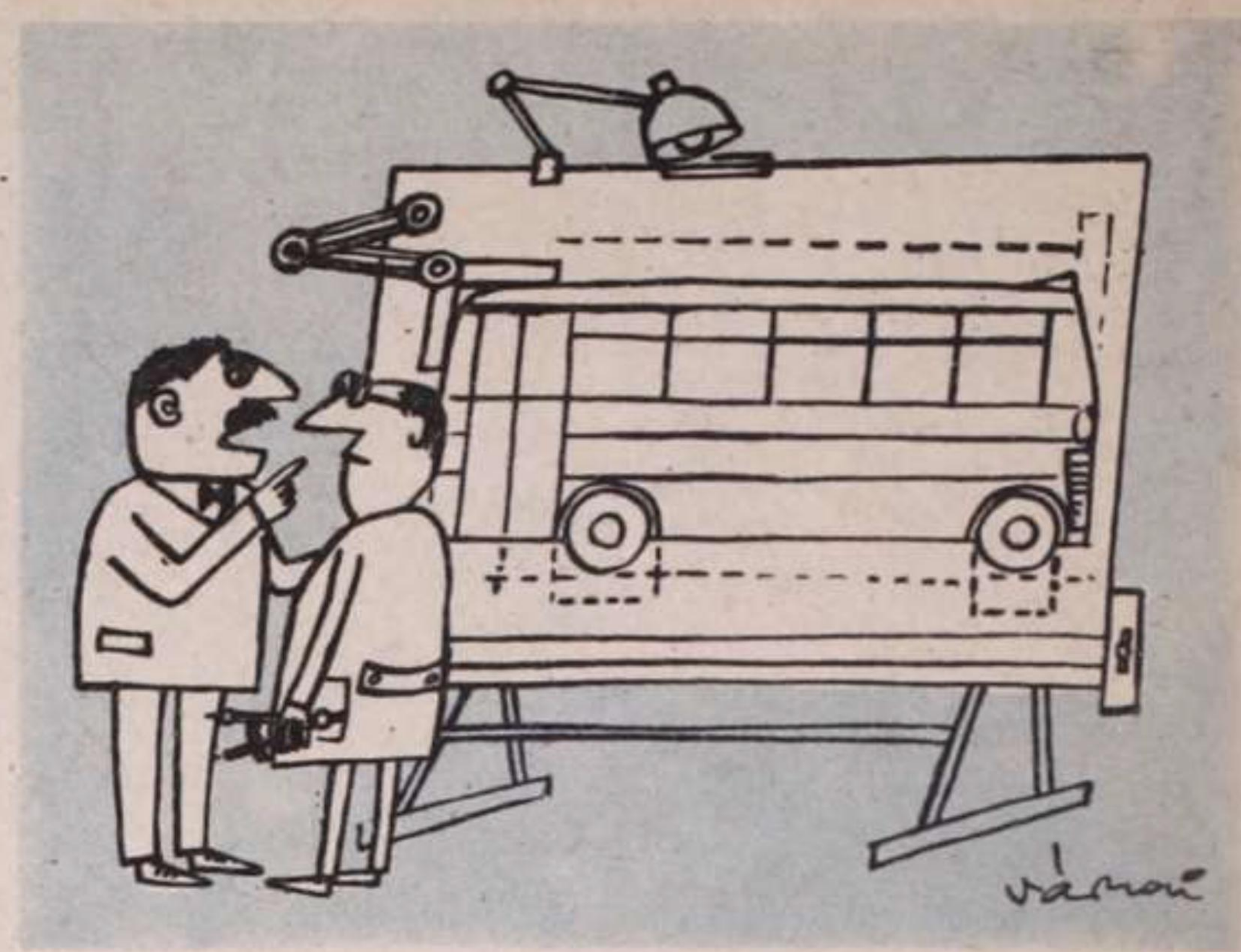
– Nem félsz ilyen népes környéken? Még leütnek...

UTAZÁSI IRODA

Szegő Gizi rajza

AUTÓBUSZTERVEZÉS

– Ne felejtse el, az ablakok egészen kicsik legyenek! Az elkábult utasokat sokkal könnyebb idomítani...

MEXIKÓI REPÜLŐJEGY

Valami kis elintéznivalóm akadt Mexikóban, gondoltam, repülőgépen megyek, úgy mégis csak hamarabb célhoz ér az ember. Már indultam is volna a Vörösmarty téri MALÉV utazási irodába, amikor pillantásom a reggeli újságra tévedt.

„Kétnapos magyar—szamojéd atlétikai verseny!"

Ez áll legfelül, alatta pedig az engem kiváltképp érintő közlemény:

„Itt még lehet szerezni jegyet a mexikói repülőgépre!"

Futás, mielőtt elkapkodják!

Lóhalálban kivillamosoztam a Népstadionhoz, körbe szaladtam a pénztárakat, bőven volt jegy az ábécé minden szekciójába, de én nem analfabéta-tanfolyamra szándékoztam utazni, hanem Mexikóba, oda viszont nem árultak jegyet.

Bosszúsan távoztam, de mérgem hamar elpárolgott, amikor kezembe került egy másik újság.

„Az év utolsó válogatóversenye a Sportuszodában. Néhány hely még kiadó a mexikói repülőgépre!"

Taxiba vágtam magam, gyerünk a Margitszigetre!

Sajnos, itt sem jártam több szerencsével. Kabinjegy már nem volt, de szekrény- és fogasjegy még igen, sőt lehetett volna váltani gyékényt is, úszónadrágot is, de a mexikói repülőgépre itt sem adtak jegyet, hiába dugtam a pénztáros orra alá az újságot.

A magyar sajtó jólértesültségében mélyen megrendült hittel lapoztam bele a délutáni újságba.

„Színhely: a Sportcsarnok. Öldöklő küzdelem várható legjobb ökölvívóink között a mexikói repülőgépre szóló jegyekért!"

Sejthetik, hogy ide már el sem mentem. Mert lehet, hogy itt speciel tényleg árusították, de majd pont Kajdi Jánossal, vagy Edőccsel fogok kikezdeni azért az átkozott bilétáért.

Inkább megyek gyalog!

Kürti András

Várnász

Bocsánat, nem sajtóhiba
Eme írásművem címe,
Van Vérnász, de van Várnász is,
Bizonyítom máris. Íme:

Az a helyzet a Várban is:
A szerelem sötét verem,
Ott épül hát a harmadik
Házasságkötő szép terem.

Pompás várócsarnoka lesz,
Hol csókra, jókra vár a pár,
S lesz díszes esketőterem,
Mely boldogító szókra vár.

Lesz fényes fogadószoba,
Itt fogadhat a násznép már,
A boldogító „igen"-nél:
Mikor válik a boldog pár?

Hidvéghy Ferenc

ÚJ IDŐK JARNAK

– A gyereket ipari szakmára adjuk, drágám! Vigye többre, mint az apja!

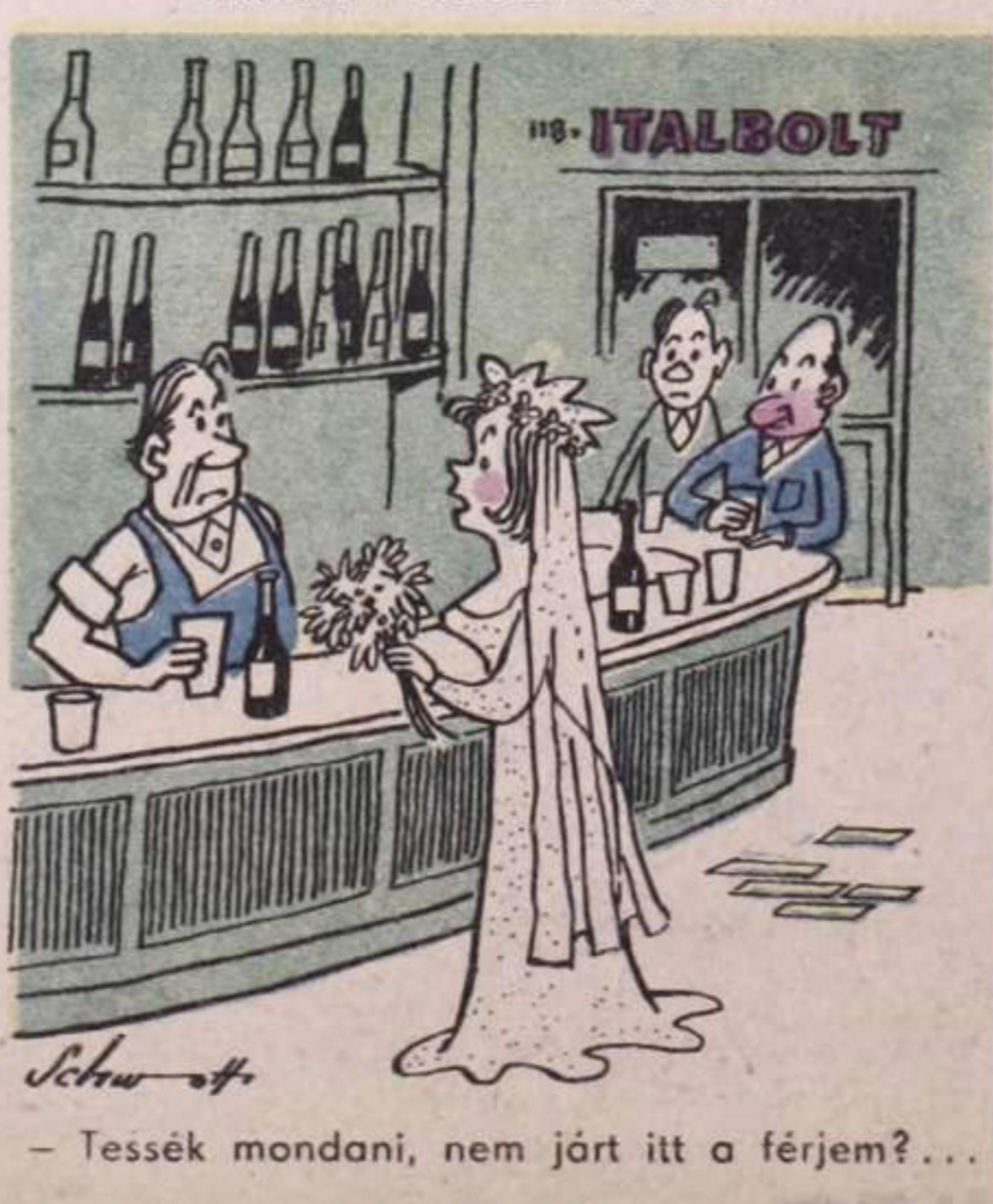
LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

„PAPRIKÁS" EBÉD AGÁRDON

Az abdai Rákóczi Tsz autóbuszkirándulást szervezett tagjai részére a Velencei tóhoz. Agárdon álltunk meg először, a „Paprikás" étteremnél, ahol már jó előre meg volt rendelve 158 személy számára az ebéd. Délben, nem sokkal 12 óra után érkeztünk meg, de a levest is csak 1 óra tájban kezdték felszolgálni. Utána az első asztalokhoz kihoztak valami pörköltféleséget, de mindenki viszaküldte, mert ehetetlen volt. Ekkor kezdtek hozzá, lázas igyekezettel, rántotthúst csinálni. Háromnegyed három volt mire mindenki megkapta az ebédjét. Akkor viszont már indulnunk kellett visszafelé. Így hát meg sem márthattuk magunkat a tóban, a „Paprikás" jóvoltából. Ezek után, azt hiszem érthető, hogy nagyon „paprikás" hangulatban tértünk haza a kirándulásról!

Németh Gyuláné
Abda

MINDEN KEZDET NEHÉZ...

– Tessék mondani, nem járt itt a férjem?...

MINISZOKNYA

– Bocsánat, de így képtelen vagyok a zenére összpontosítani.

Ketten beszélnek

— *Nos, halljuk, hogyan is történt hát a dolog...*

— *Igenis. Szóval az a nyomorult Gondafi Ernő...*

— *A tárgyra! Csak a száraz tényeket!*

— *Igenis. Igyekszem egészen rö...*

— *Na mondja, mondja! Öt percem van a maga számára.*

— *Igenis. Szóval odajön az a nyomorult Gondafi...*

— *Így sose végzünk. Csak a tényeket. Mit csinált, mért csinálta, hogyan csinálta, mikor csinálta. Röviden.*

— *Ha nem tetszene félbeszakítani...*

— *Már hogyne szakítanám félbe, amikor locsogni akar? Egyszerű tőmondatokat kérek, mert sose végzünk. Tessék.*

— *Igenis. Szóval az a nyomorult Gondafi...*

— *Ezt már mondta! A lényeget kérem!*

— *Dehiszen éppen azt akarom...*

— *Most mit magyaráz itt nekem? A tárgyra. Röviden. Velősen.*

— *Igenis. Szóval...*

— *Mért mondja folyton, hogy „szóval"? A lényeget!*

— *Igenis. Az a nyomorult Gon...*

— *Ide figyeljen! Maga kihallgatást kért, hogy panaszt tegyen Gondafi Ernő ellen. Rendben van — mondtam. És erre maga nem azt meséli, hogy mi történt, mért történt, hogyan történt, mikor történt, hanem a szubjektív véleményét kezdi fejtegetni Gondafiról. S amikor én erre azt kérem, hogy térjen a tárgyra, maga újra és újra elkezdi ugyanott. Így sose végzünk. Kevés az időm. A lényeget! Mi volt, mért volt, hogyan volt, mikor volt?*

— *Jön.*

— *Kicsoda.*

— *Gondafi.*

— *Akkor mért nem mondja?*

— *Igenis.*

— *Na gyerünk, gyerünk, múlik az idő. Tessék.*

— *Jön Gondafi. Meglát. Odahív. Röhög. Csodálkozom. Kérdem. Feleli.*

— *Hogy beszél maga? Megbolondult?*

— *Igyekeztem egészen rövidre fogni.*

— *Dehát így nem értek belőle egy szót sem! Ne csak állítmányokat mondjon! Mindent, ami lényeges, röviden! Hányszor mondjam még?*

— *Igenis.*

— *Tessék.*

— *Go. Me. Ké. Ne. Hü. Fi. E. Mu. Ko. Se. Te. Ti. Mi. Ha. Lo. Po. Ka. Ke.*

— *Kész?*

— *Igenis.*

— *Rendben van. Majd utána nézek. A viszontlátásra.*

(t.)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

GAZDÁTLAN HÁZ

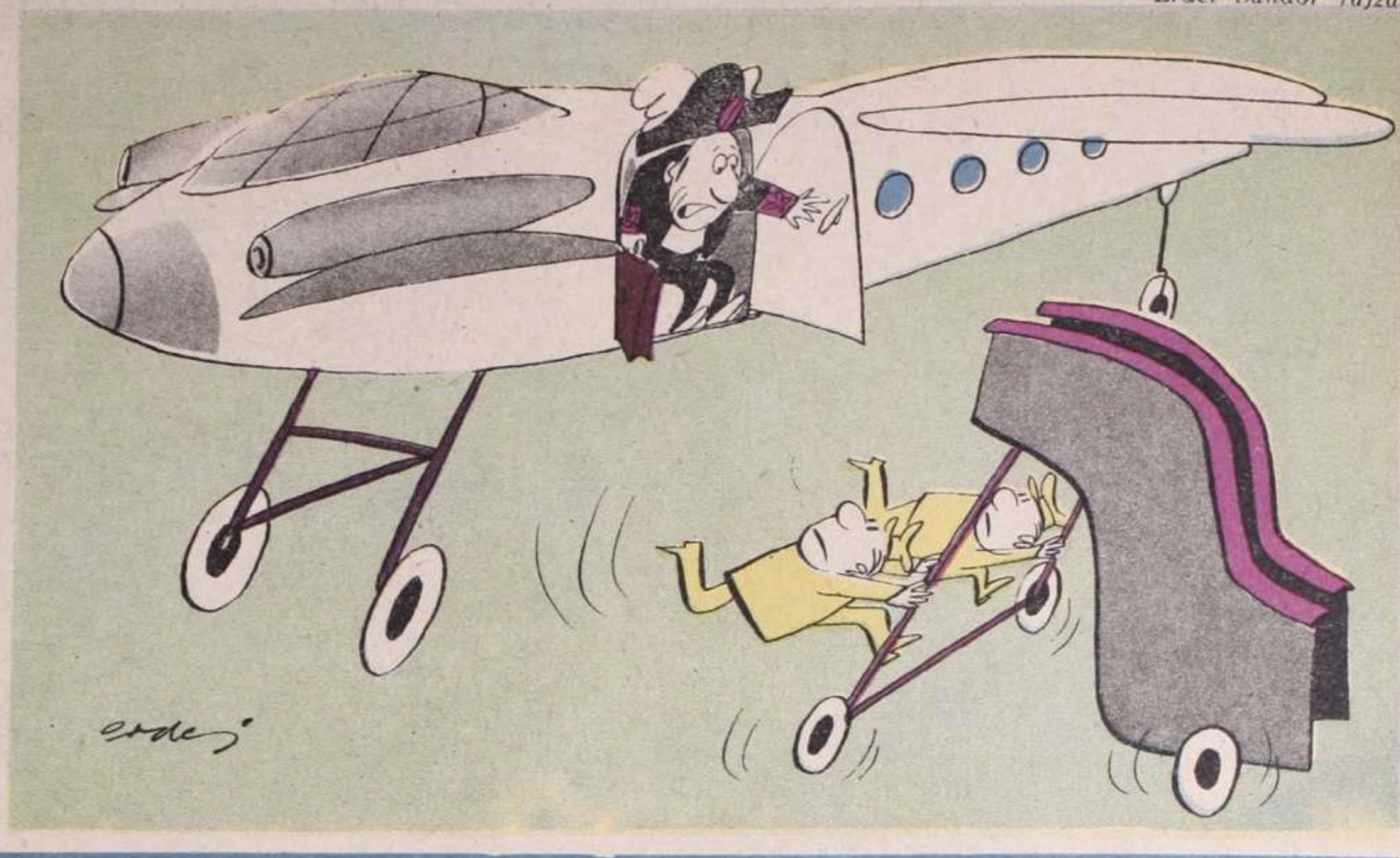
Házfelügyelőnk három hónappal ezelőtt nyugdíjba ment. Utódról az illetékesek nem gondoskodtak, ötemeletes bérházunk azóta gazdátlan. Az udvaron, a lépcsőházban bokáig ér a szemét. A lépcsőházi automatát (a házfelügyelő lakásában van elhelyezve!), nincs aki kezelje, tehát vagy sötétben botorkálunk vagy még nappal is ég a villany. Ha egy lakó este 11-ig nem ér haza, kénytelen idegenben éjszakázni, mert nincs aki kaput nyisson. Egy lakótársunk emiatt egyszer leverte a zárat, és utána napokig tárt kapuk mellett éjszakáztunk.

Bár a havi liftpénzt kifizettük, a felvonót nem használhatjuk, mert felelős liftkezelő hiányában leállították. Még a biztosítékot is kiszerelték belőle, nehogy a sok lépcsőmászás miatt feldühödve, a tilalom ellenére használni merjük a liftet.

Pintér Béláné
lakóbizottsági elnök
és még 14 lakó
Bp., VII., Izabella utca 34.

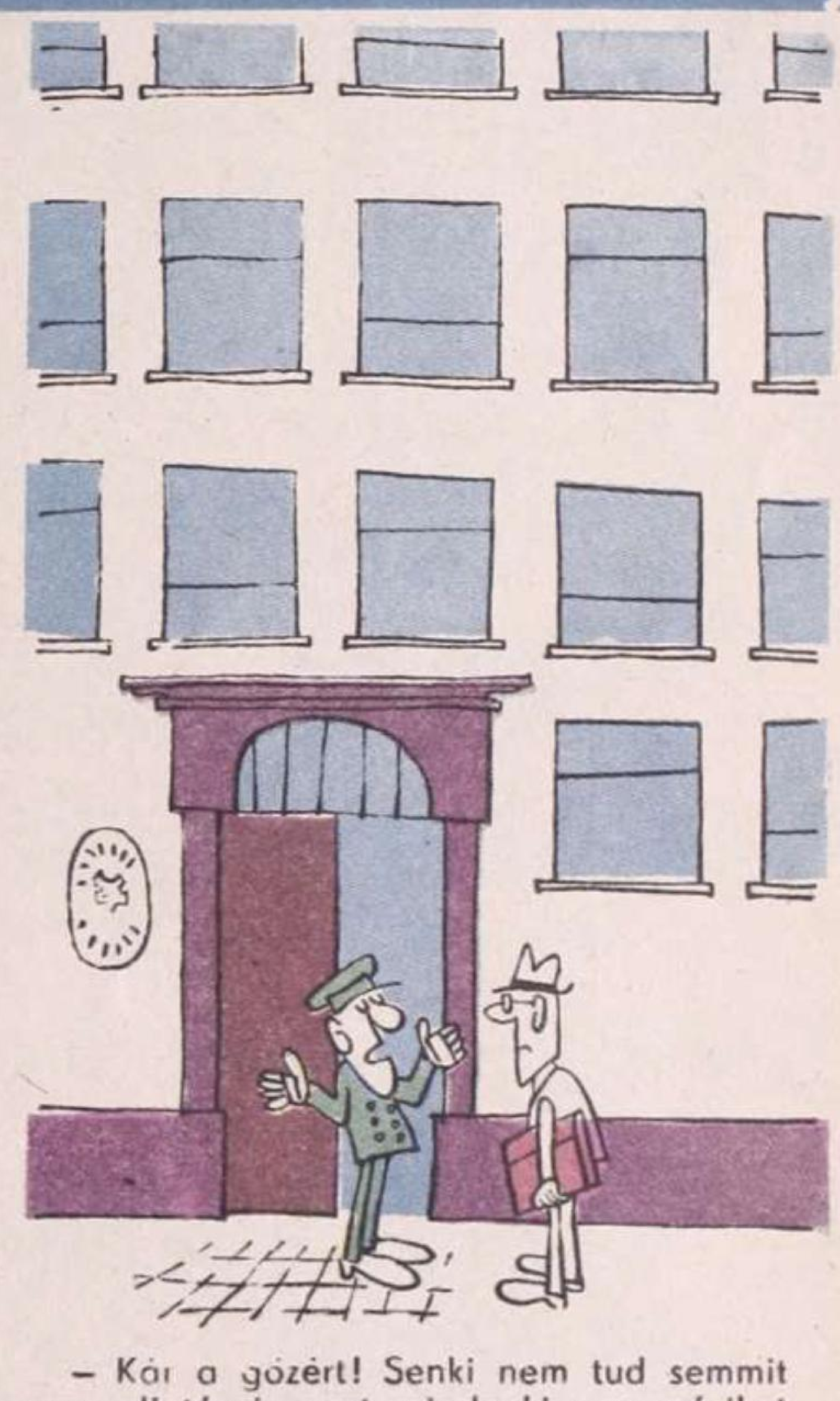
PERSONA NON GRATA

Erdei Sándor rajza

NYÁRI SZABADSÁGOLÁSOK

– Kár a gőzért! Senki nem tud semmit sem elintézni, mert mindenki egy másikat helyettesít...

MINDENRE GONDOLNAK...

– Elnézést, osztályvezető kartárs.
– Mázlija van. Én most csak helyettesítek.

TEMPLOMBAN

KÁNIKULA

HŐSÉG

Változékonyság – időjárás a neved!

Miközben rajzolóink kiizzadták ezt a két oldalt, a hideg fokról fokra csökkent, s a hőmérséklet már 36 fokkal tetőzött a fagypont fölött. Árnyékban. De ennek két hete.

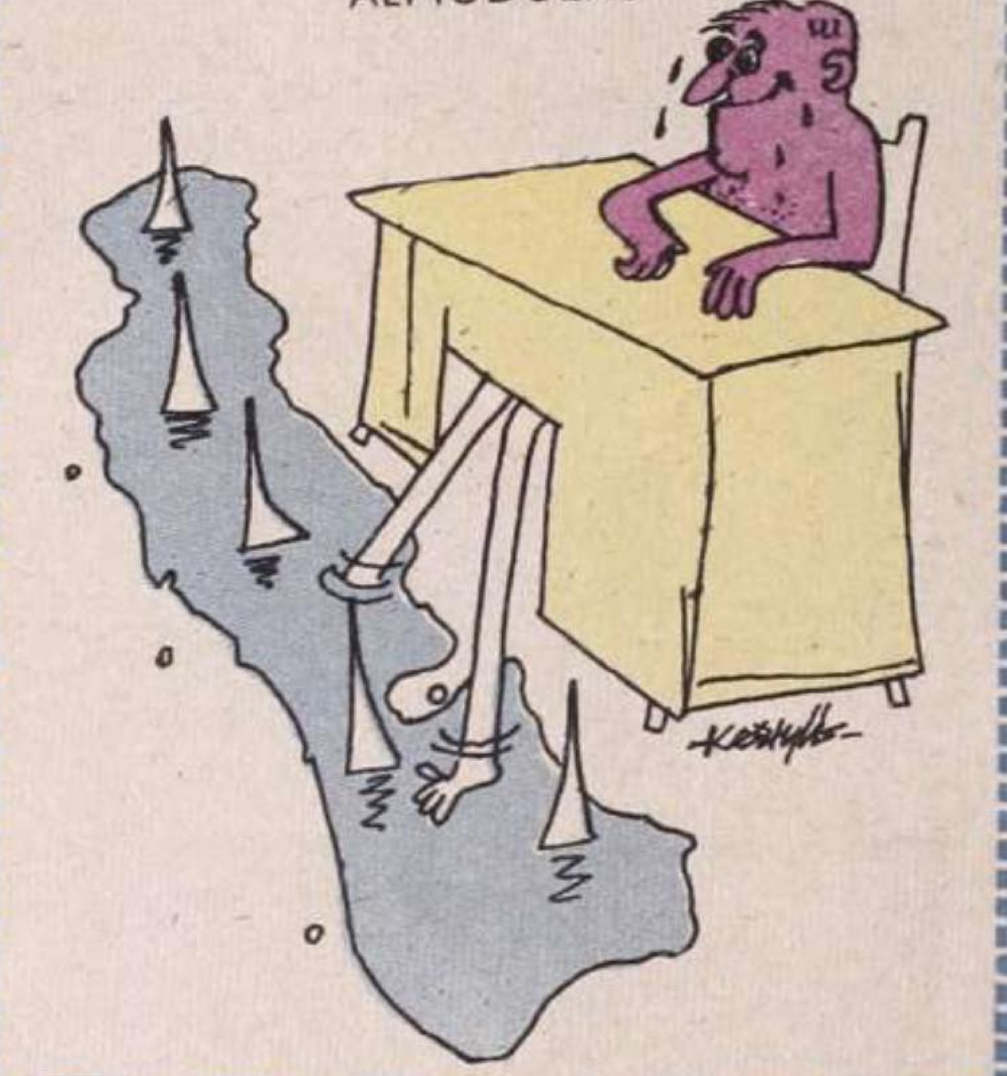
Lehetséges, hogy az olvasó alig tudja kézbe venni lapunkat, mert egy kicsit megdermedt a keze a váratlanul betört fagyhulllámtól. Lehet, hogy a Köztisztasági Hivatal rendkívüli hómunkásokat keres. Lehet, hogy a rádió orvosi tanácsai a fagyártalmakkal foglalkoznak. Lehet, hogy a kánikula-humornak nincs talaja éppen a talajmenti fagyok miatt.

Nem baj! Ebben az esetben kánikulán sarkvidéki hideget, hőgután pedig fagyhalált kell érteni. Az egyik éppen olyan tréfás, mint a másik.

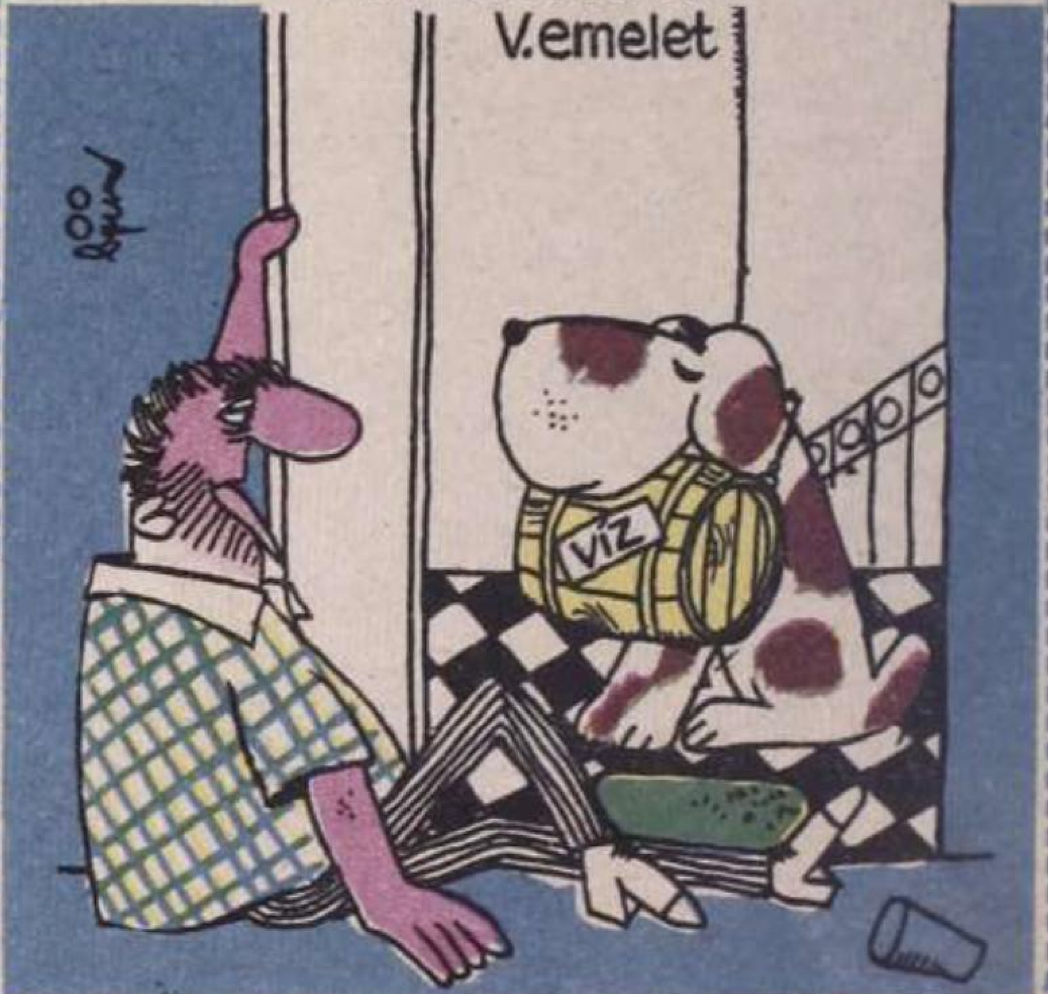
LOCSOLÁSI TILALOM

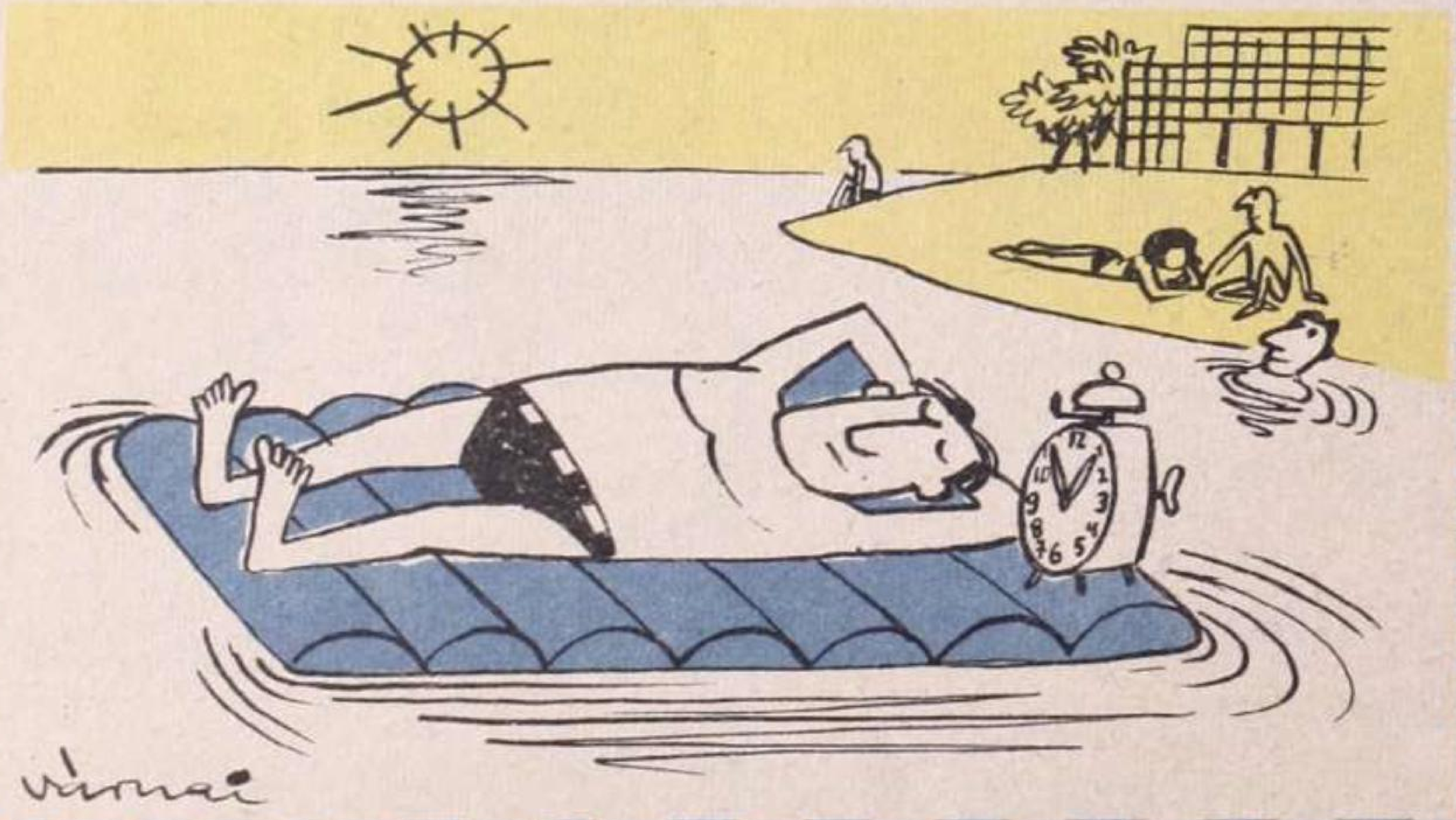
ALMODOZÁS

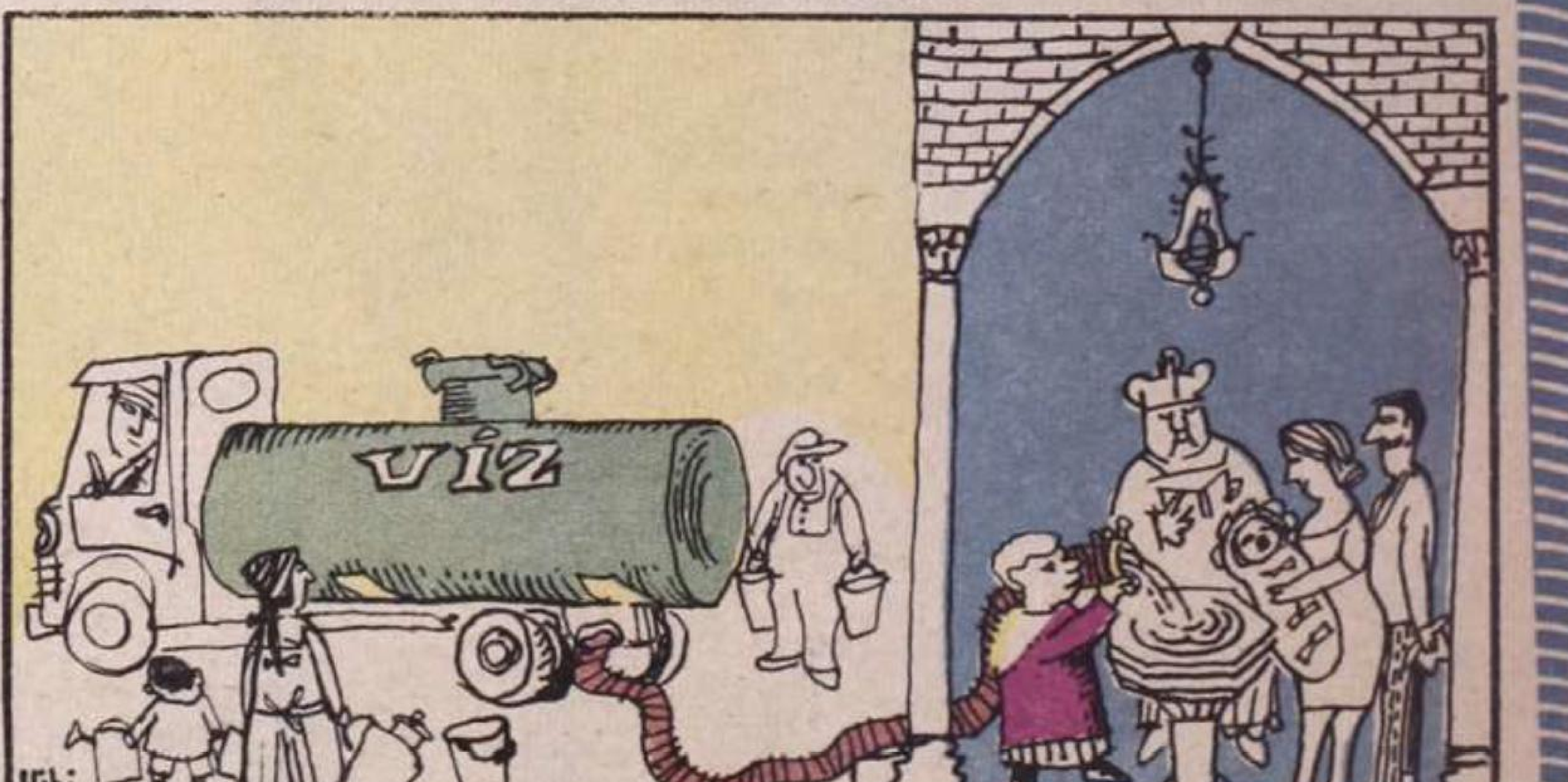
MENTŐSZOLGÁLAT

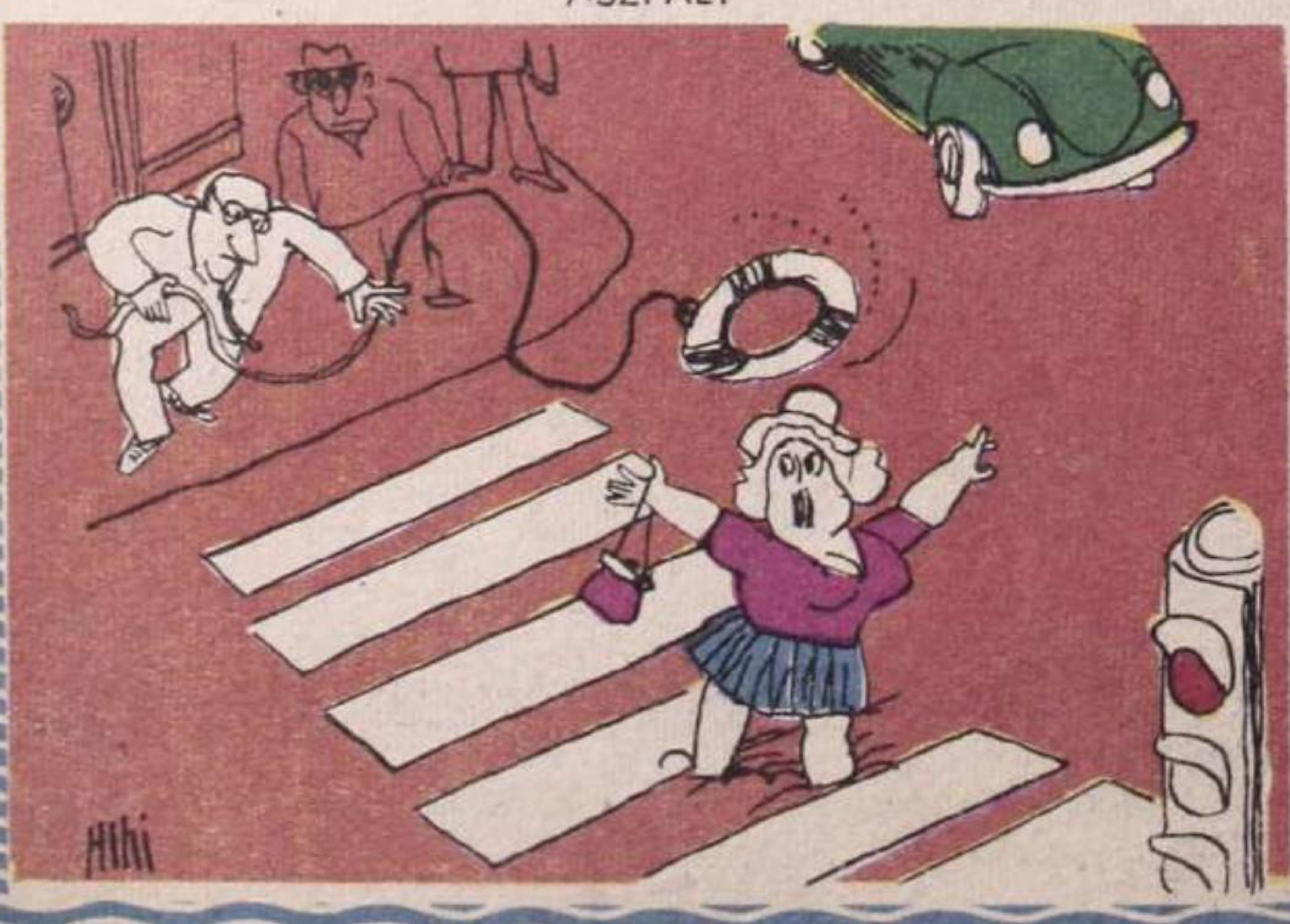
PONTOS EMBER

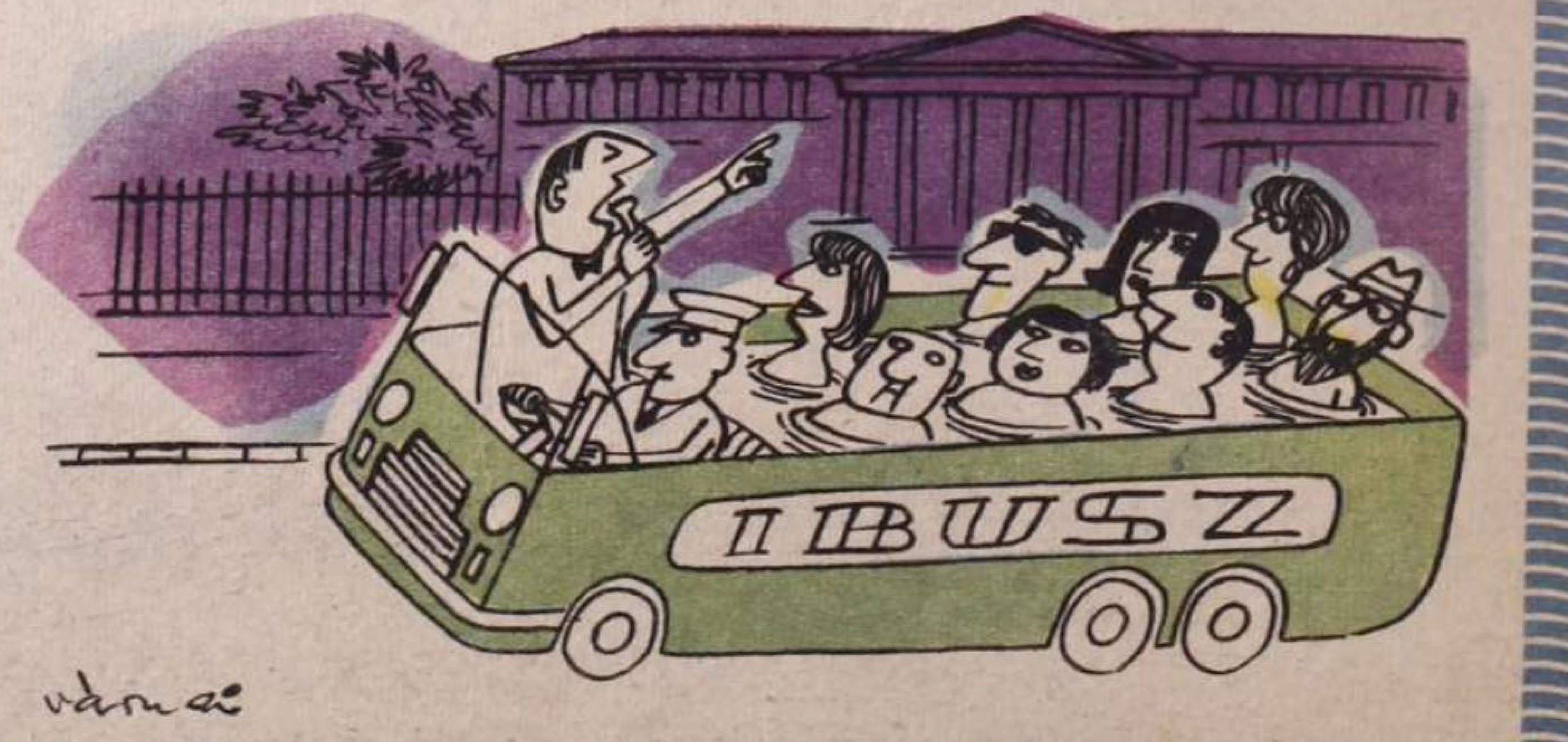
ABSZOLÚT SZÁRAZSÁG

ASZFALT

AZ ESZMÉNYI PANORÁMA-KOCSI

hő guta

BALÁZS-PIRI, HEGEDŰS, VÁRNAI, SAJDIK, BARÁT, SZŰR-SZABÓ, PUSZTAI

M. SZEMJONOV:

MIÉRT NEM JÁROK BEMUTATÓKRA?

Több okból is érdemes színházi bemutatókra járni:

a) ha új darab előadására hívják az embert, tiszteletjegyre számíthat, legrosszabb esetben is egy pótszékre a sor szélén;

b) ha szerencséje van, még a ruhatári csatajeleneteket is megússza és kabátját az adminisztrátor szobájában hagyhatja, amely a bemutató napján inkább raktárhelyiségre emlékeztet;

c) színházrajongó hírébe kerülhet, hiszen az igazi színházlátogató csak bemutatókra jár.

Én azonban e kétségtelen előnyök ellenére is megfogadtam, hogy bemutató napján nem lépem át többé a színház kapuját. Tegnap volt az utolsó eset. Soha többé!

Nagyszerű helyen ültem a feleségemmel — a negyedig sor kellős közepén. Minden a legnagyobb rendben ment.

A kellemetlenségek az előadás kezdete után negyedórával jelentkeztek. Egy gitáros fiúval az élen fiatalok csoportja lépett a színpadra. Rögtön eszembe jutott, hogy ezt a gitáros alakot már láttam a szerző előző két darabjában. Minek kellett ezt a szerencsétlent harmadszor is előráncigálni? Kétségeimet feleségemmel is meg akartam osztani, de amikor kinyitottam a számat, reszkető hangjába ütköztem:

— Vigyázz! Mögöttünk ül a szerző felesége.

Elhallgattam.

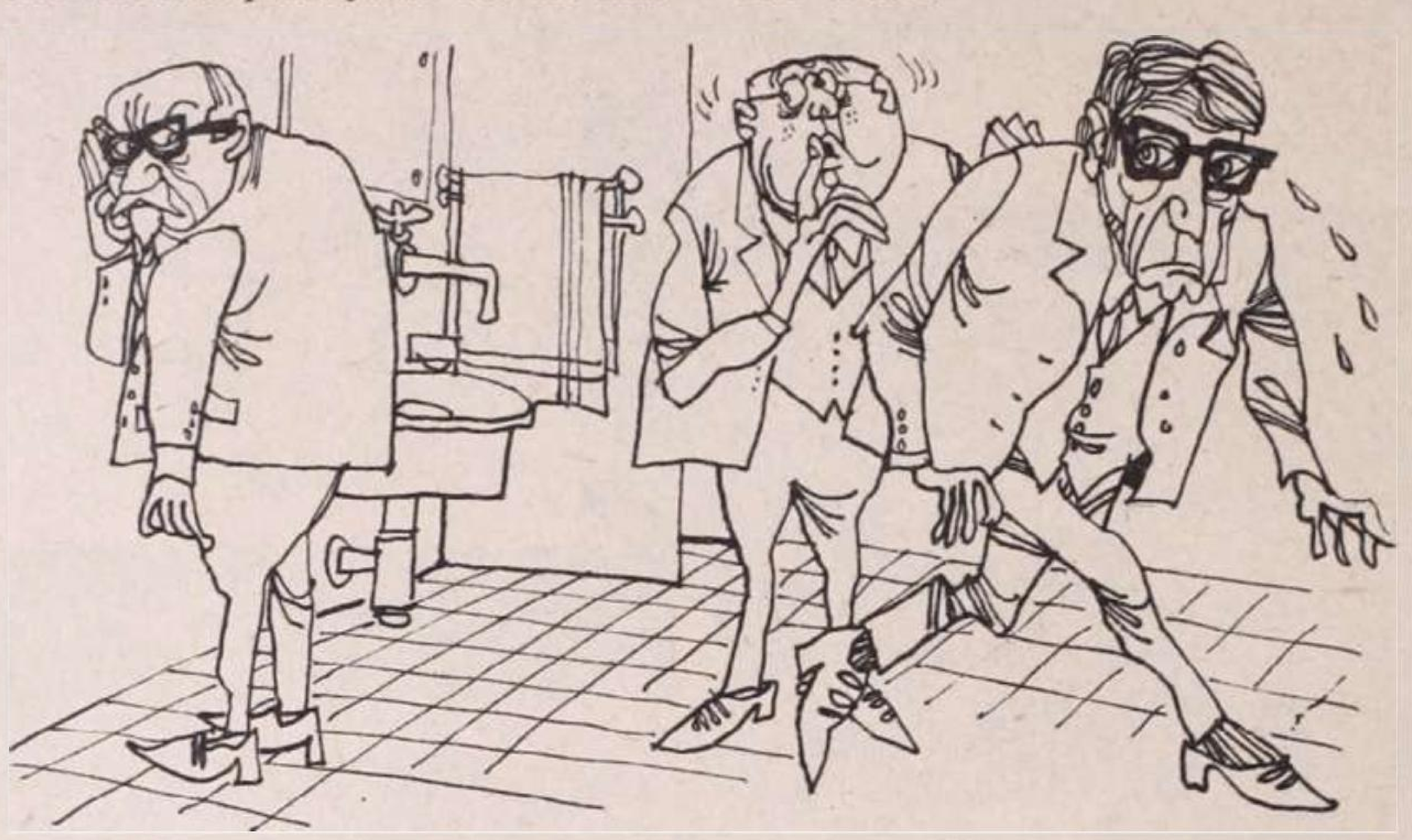
Amikor az egyik főhős egy százéves ostoba tréfát elsütött, nejem némi erőfeszítéssel kacagni kezdett. Ugyanilyen műkacaj hallatszott az első sorból.

— Miért nem nevetsz?! — suttogta a nej. — Tőlünk jobbra a harmadik a dramaturg unokaöccse.

A darab elképzelhetetlenül unalmas volt, tartalma határtalanul gyatra, s a színészek minden szava hamisan kongott. Enyhe célzást tettem, hogy jó lenne meglógni a szünetben.

— Elment az eszed?! Kellemetlenséget akarsz szerezni?! Nézz inkább fel!

Felnéztem és meghűlt bennem a vér: egyenesen felettem, a második emeleti páholyban ott ült maga a Szerző és szemlét tartott a nézőtér felett.

„Minden oldalról körül vagyok véve!" — gondoltam kétségbeesve és hirtelen kitört belőlem a váratlan kiáltás: — Nagyszerű!

Feleségem hálásan megsimogatta a kezem.

Körülnéztem és észrevettem, hogy sok néző ugyanilyen kétségbeesett tekintettel forgolódik maga körül, görcsösen kapaszkodnak a szék támlájába és mint akiket felhúztak, időnként megszólalnak:

— Nagyszerű!

— Milyen tehetséges!

— Felejthetetlen!

Véget ért az első felvonás. Feleségemet a büfébe vittem, hogy ott végre kiöntsem a lelkemet. Ő azonban még időben figyelmeztetett:

— Semmi kritikai megjegyzést! A szerző anyósa két lépésnyire ingyen szendvicseket osztogat.

A második szünetben régi ismerősömbe botlottam és az illemhelyre hívtam, hogy legalább ott váltsak néhány őszinte szót az előadásról. Barátom azonban sokatmondóan a sarokban levő ember felé intett.

— A szerző apósa — suttogta. — A szünetben direkt iderakják.

Az előadás végén valamennyien talpraugrottunk és őrült tapsolásba kezdtünk. Kétségbeesett kiáltásokat hallattunk: „Bravó, szerző!"

Ő kilépett a függöny elé és sorra csókolta a színészeket. Aztán tapsolni kezdett. Farkasszemet néztünk, s közben egyre hevesebben tapsoltunk. A szerző nem moccant és mi sem; mindenki felfogta, hogy a szerző most különösen jól lát valamennyiünket, és rögtön észreveszi, ha valaki elsőként megindul a kijárat felé. Aztán teljes joggal besorolja a renegátok, az örök ellenségek közé.

Végre leengedték a függönyt. A kegyetlen megpróbáltatás, amelynek bemutató a neve, ezzel véget ért. Erőtlenül és erkölcsileg letaglózva a kijárat felé indultunk. Akármit is mondjanak, ha az ember a nyilvánosság előtt követ el disznóságot, kétszeresen nehéz a lelke.

Azt hiszem, megpróbáltatásaimat önök is átérzik. Mert ki nem esett volna át hasonló kínokon?

Gyermekkorunk óta a képmutatás ellen nevelnek bennünket. S aztán jön a szerző, karon ragad a szünetben és azt kérdezi:

— Na, tetszett?

Még ha nem is kritikus az ember, és az égvilágon semmi köze a sajtóhoz, fontos szerephez jut a nézőtéren. Nem ülhet ölbe tett kézzel. Szent kötelessége, hogy a szerző szerint mulatságos jeleneteken röhögjön, a meghatókon sírjon és a kabátját kivéve a ruhatárból olyan ember benyomását keltse, aki élete legnagyszerűbb estjét töltötte el. Itt szeretném megjegyezni, hogy a szerző a bemutató napjára úgy idomítja a ruhatárosokat, hogy azok a nézők hangulatának legkisebb rezdüléseit is megjegyezzék. Ahhoz, hogy az újságban megjelenjen a szerző által olyannyira várt mondat: „A bemutató nagy sikert aratott" — önnek kedves néző, meg kell szenvednie.

Végül még csak azt szeretném mondani, hogy az az erkölcsi seb, amelyet a nézőn a bemutatón ejtenek, olyan mély, hogy utána nem egykönnyen jön rendbe az ember.

Velem például az történt, hogy a bemutató másnapján kislányom az iskola után elmondta, hogy kettest kapott. Teljesen automatikusan rávágtam: — Nagyszerű!

Aztán megjött a fiam és közölte, hogy tilos helyen ment át az utcán és holnap értesítést kapok a bírságról. Erre mondtam azt, hogy: — Milyen tehetséges!

Amikor pedig a feleségem, akit megviseltek ezek a dolgok, a legnagyobb vázánkat a földhöz vágta, őrült módjára felkiáltottam: — Bravó!

És tapsolni kezdtem.

Most legalább megértik: elég okom van arra, hogy egyszer s mindenkorra lemondjak a bemutatók látogatásáról.

(Oroszból fordította: Barabás Péter)

SZÍNHÁZI ANEKDOTÁK

Csortos Gyula híres kutyabarát volt. Például bement a henteshez és ezt mondta:

— Kérek húsz deka kolbászt, de frisset, — mert kutyának lesz!

Annyira féltette két kis kutyáját, hogy szeptembertől májusig nem engedte le őket az utcára, nehogy megfázzanak. Emiatt a feleségével ellentétek is támadtak, aminek az lett a vége, hogy az elköltözött hazulról és magával vitte a kedvenc kutyáját. A másik kiskutya pedig, amelyik a feleségének volt a kedvence, a lakásban maradt. Csortos egy idő múlva megjelent otthonában. Megállt az előszobában és így szólt a feleségéhez:

— Kérem, nehogy félreértés legyen, csak azért jöttem vissza, mert a kutyák nem tudnak egymás nélkül élni! ! !

Annak idején, egy darabig, a Budai Színkör téli állomása a Várszínház volt. Az akkori közlekedési viszonyok miatt a színház nehezen volt megközelíthető, s nagyon roszul ment.

József főherceg, aki már több előadást végignézett, egy alkalommal megkérdezte Sebestyén Gézát, a színház igazgatóját:

— Kérem, igazgató úr, ebben a színházban mindig ilyen kevesen vannak?

— Nem, fenséges uram, — válaszolta Sebestyén Géza — csak amikor játszunk!

*

Beöthy Lászlóra, a híres színigazgatóra mondta Móricz Zsigmond:

— Európa legnagyobb színigazgatója lenne, ha naponta csak huszonhárom órát kártyázna, de sajnos, huszonnégyet játszik!

Ezzel szemben Sebestyén Géza, a színházi szakma legnagyobb bohémje — alkoholpárti volt.

Egyszer egy fiatalember állított be hozzá a Városi Színház irodájába a következő szöveggel:

— Kerekes Jaksi vagyok, földbirtokos voltam, minden vagyonomat elkártyáztam. Kérem, igazgató úr, szerződtessen!

Mire Géza ezt válaszolta:

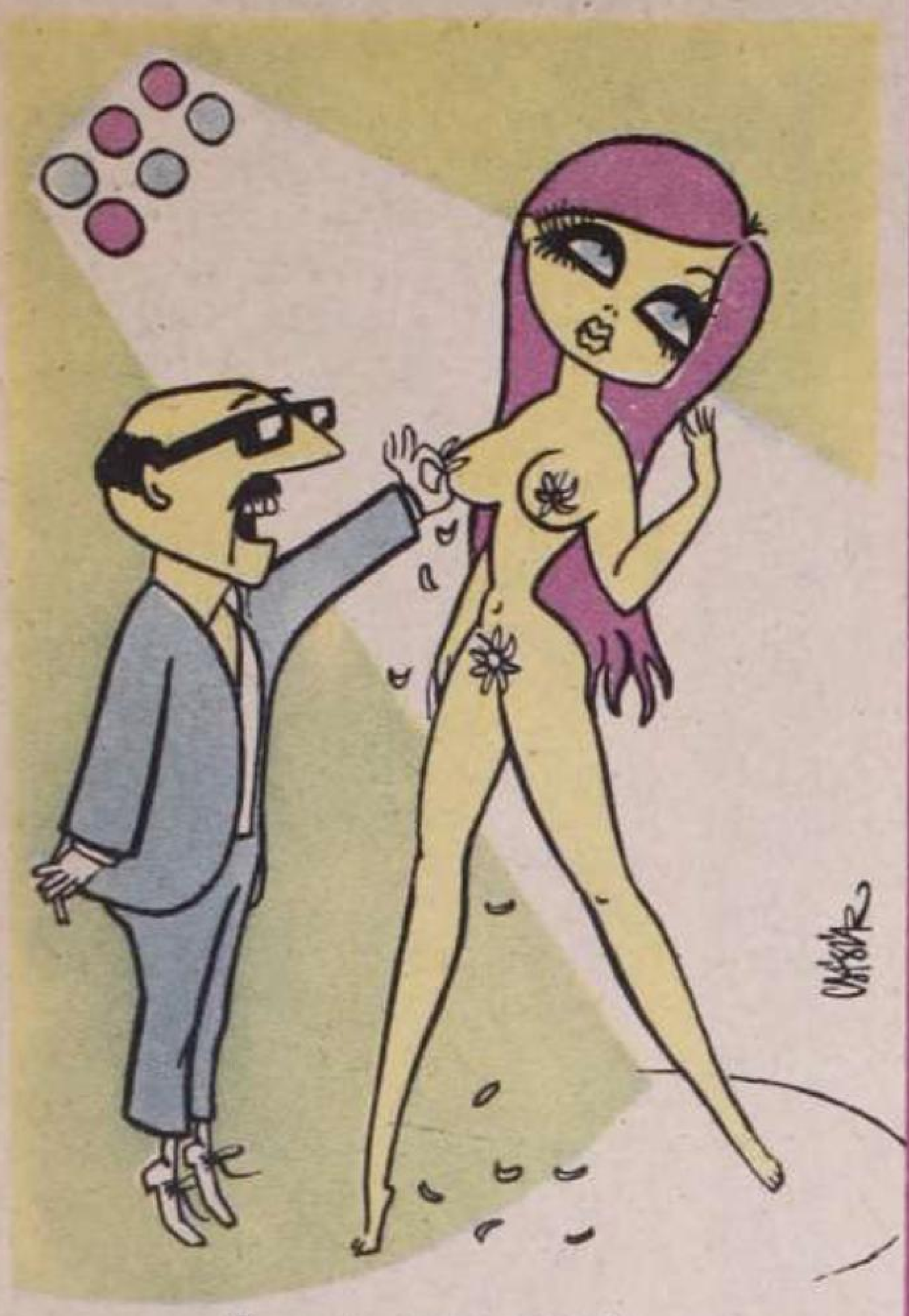
— A kártya nem az én reszortom. Ezzel menjen Beöthyhez. Ha elitta volna, hozzám tartozna. A történet kiegészítéséül el kell mondanom, hogy a fiú elment Beöthyhez, aki olyan jól mulatott Sebestyén válaszán, hogy azonnal szerződtette a gyereket.

(Sebestyén Mihály gyűjtése)

ERŐS DOHÁNYOS

SZTRIPTÍZBÁRBAN

– Szeret, nem szeret...

FEJLŐDÉS

– Kérem a parkírozási díjat!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AUTÓBUSZ INDUL TITOKBAN

Külföldi barátom szombat este nyolc után érkezett meg a pályaudvarra. Azzal a „bolondos" ötlettel fogadott, hogy vasárnap reggel Hódmezővásárhelyre szeretne utazni — autóbusszal.

— Mi sem egyszerűbb — mondtam —, lerakjuk a csomagokat, és máris felhívom a MÁVAUT Engels téri tudakozóját. 182—828. Csengetem. Csengetem. Ó, biztos mellétárcsáztam, azért nem veszik fel. Újabb hívás, újabb kudarc. Családom összes tagja próbálkozik —, de senkinek sem veszik fel. Pedig a telefonkönyvben világosan ott áll: „Felvilágosítás utazási ügyekben 5.30-tól 22-ig". Hívtuk aztán a MÁVAUT összes többi számát is — sehol sem vették fel.

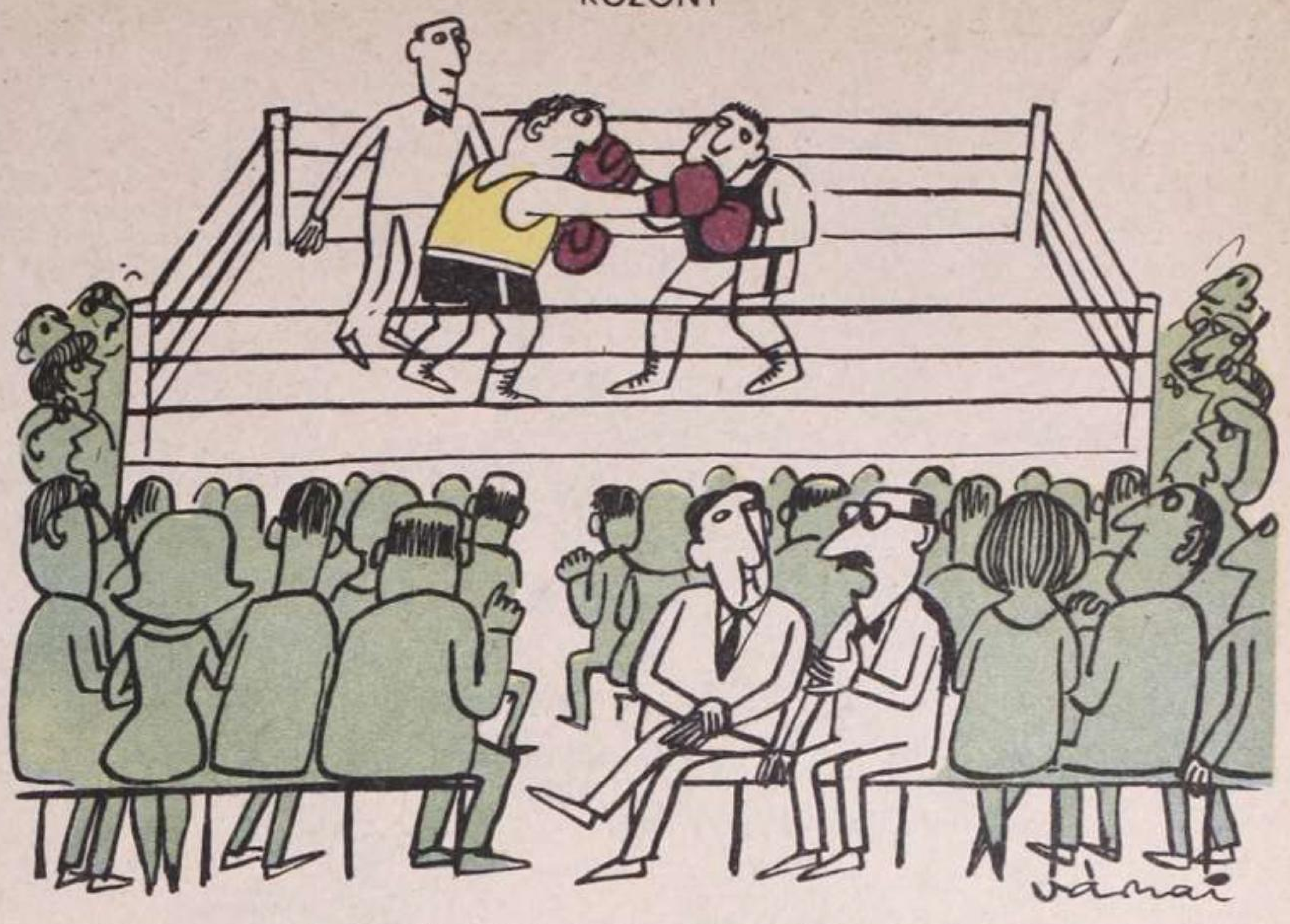
Nem baj, majd az IBUSZ. Éjjel-nappali szolgálat, Nyugati pályaudvari kirendeltség. Cseng. Felveszik. Csak éppen tájékoztatást nem tudnak adni, mert autóbusz-menetrendjük nincsen. (Miért is tartana az IBUSZ?) Hasonló a helyzet a Keleti pályaudvari kirendeltségen.

Közben kilenc óra, s a különleges tudakozó — utolsó reményünk — is beszüntette az üzemet.

Mit tehettem mást, barátaimat elküldtem a Balatonra — vonaton. A vonatindulást — meglepő módon —, a pályaudvaron meg tudták mondani.

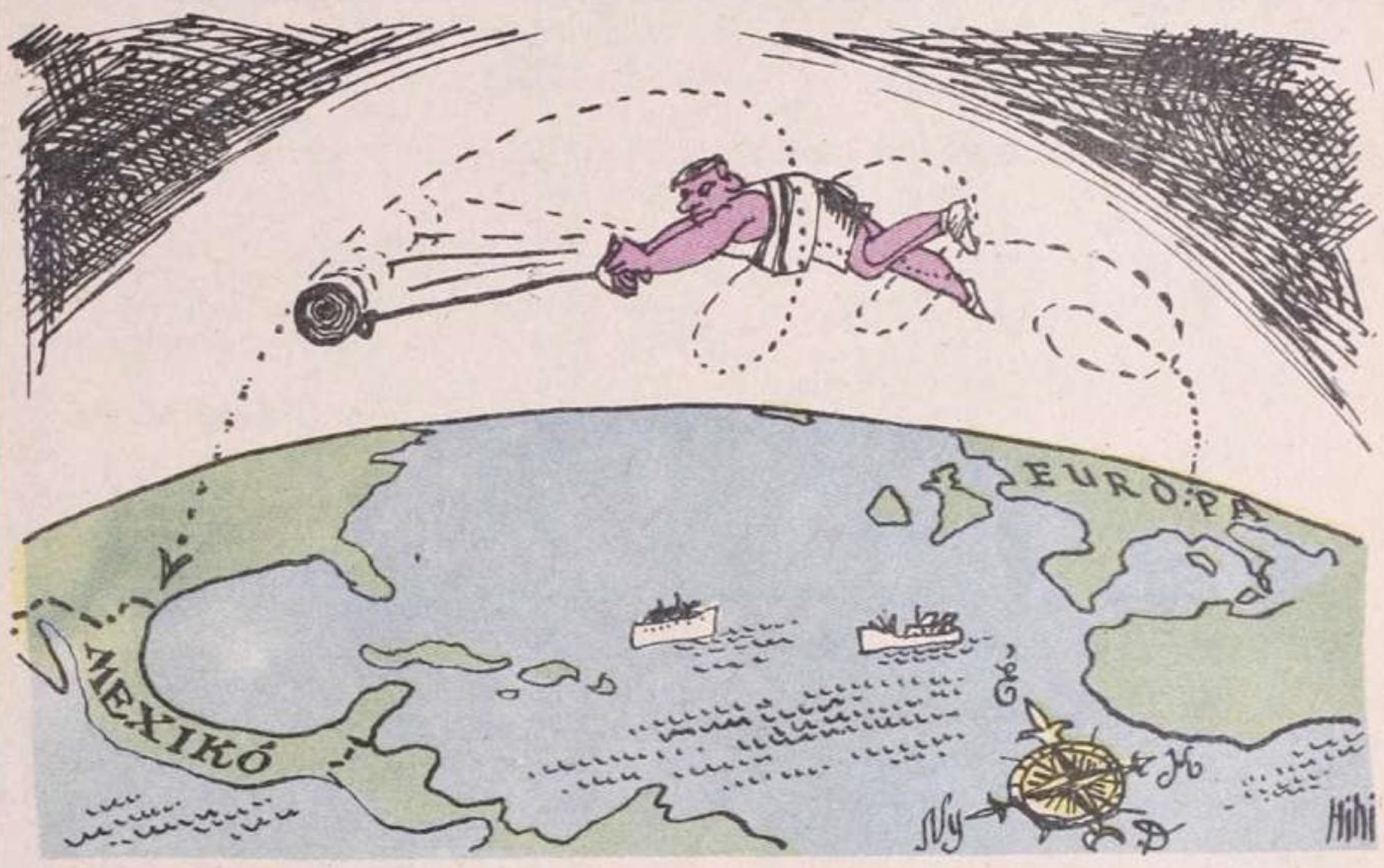
K. M.

KÖZÖNY

– Nem kell odafigyelni, nem ránk tartozik!

OLIMPIAI FORMA

ERŐSZAK A MŰVÉSZETBEN

Amióta világszerte elszaporodtak az erőszakos bűncselekmények, egyre több vád éri a bűncselekményekkel foglalkozó irodalmat, a detektívregényeket, filmeket, a divatos krimi-hullámot. Valóban, nem csoda, hogy a szörnyű látni- és olvasnivalók hatására a fogékony ifjúság elveszti alapvető felebaráti szeretetét és nekimegy embertársainak. És amikor az illető tudatára ébred annak, hogy miféle rombolást okozott benne a lelkiismeretlen művészeti és irodalmi uszítás, rendszerint már késő.

Így jutott a lejtőre Drabatics Miklós, 21 éves, foglalkozásnélküli barlanglakó. A Liliom utcai italboltban leszúrta Koloncz Alajos 48 éves ipari tanulót, s a szerencsétlen áldozat ugyan már a javulás útján van, de még mindig táppénzes s még a horgászbotot is alig bírja tartani sérült jobb kezével.

Alkalmam volt végighallgatni Drabatics vallomását a törvényszéki főtárgyaláson. Beismerte bűnösségét, de a felelősséget a lélekrontó irodalomra és művészetre hárította.

— Szelíd az alaptermészetem — mondta —, s az irodalom és művészet csábított bűnre. Egyik barátomtól kaptam egyszer egy színházjegyet. Gyanútlanul elmentem. Valami Hamletet játszottak. Hát megmondom őszintén, én még ilyen erőszakos, véres színdarabot nem láttam. Úgy mérgezik, szúrják abban egymást az emberek, mint a répát. Éreztem, hogy romlatlan lelkem kezd alantas szenvedélyekkel fertőződni. Még emlékszem, hogy a végén mindenkit leszúrtak, de még mérgezett tőr is volt a dologban. Akkor még nem gondoltam semmi csúnya dologra, de spórolt pénzemen vettem egy rugós bicskát.

— Önhibámon kívül megnéztem ezenkívül a III. Richárdot, a Bánk bánt,

meg az Oidipusz királyt. Megmondom őszintén, nem tudtam aludni egyik előadás után sem. És a méreg lassanként már behatolt a jellemembe. Amikor a Juci pimaszkodott velem, azt mondtam neki: ide figyelj, te kis balhészirom, jó lesz, ha vigyázol, nem vagy te egy Gertrudis királyné, pedig azt is egyből kinyírták.

— Ekkor aztán — folytatta a vádlott —, megundorodtam ettől a sok krimitől, és olvasni kezdtem. Kivettem a kölcsönkönyvtárból a Bűn és bűnhődést. Komolyan mondtam, egészen beteg lettem tőle. Egy tanult ember fejszével megy neki egy néninek, még ha uzsorás is volt, nem lehetett volna azt békésen megbeszélni, kérdem én. De azt is megmondom, tekintetes bíróság, hogy kezdett érdekelni ez a sok erőszak, mégis csak van benne valami, ha ilyen beérkezett írók is ennyit foglalkoznak vele. Így hatol bele észrevétlenül a méreg az ember lelkébe.

— Végül aztán — sóhajtotta — egyik barátom hozott egy könyvet, hunyorgatott hozzá, hogy ebben aztán van annyi bunyó, hogy még. Az írójára már nem emlékszem, Odüsszeia volt a cime, hát ott aztán nyírták egymást a tagok, és a végén a pók, aki évekig csavargott, hazaérkezett, és féltékenységében kicsinálta a felesége kérőit, csak úgy fröcskölt a vér. Nem mondom, jól volt megírva, ezért is izgatott fel annyira, hogy el kellett mennem hazulról, be a kricsmibe, hogy valamivel leöblítsem az izgalmat. Ott akadtam össze Koloncz Alajossal. Amikor valami miatt lehülyéztem, ő tényleg csak annyit mondott, hogy „pofa be!", de én a lélekrontó irodalom hatására felbőszült lelkiállapotban nem tudtam visszafordulni a züllés útjáról és előrántottam a rugós bicskát és eléggé el nem ítélhető erőszakosságra vetemedtem.

A megrázó vallomáshoz csak annyit teszek hozzá, hogy ez a tragikus eset talán felnyitja íróink szemét és nagyobb felelősséggel választják meg írásaik témáját.

Feleki László

BESZÉLŐN

– Ha kiszabadul, ugye folytatja a társasházépítkezésünket?...

TARKA NOTESZ

KORSZERŰ TELEFONBESZÉLGETÉS

— Drágám, eljössz az esküvőmre?

— Kit akarsz feleségül venni?

— Téged.

— Engem? Akkor természetesen eljövök. De kivel beszélek tulajdonképpen?

ESTE A BALATONNÁL

Az üdülő egyik szobájába bekopogott valaki, kezében bőrönddel.

— Bocsáss meg — mondta a szoba lakójának —, egy órával előbb érkeztem és se a szállodákban, se privát helyen nem kaptam szállást. Te vagy itt az egyetlen ismerősöm, engedd meg, hogy nálad aludjak. Reggel majd tovább nyomozok szoba után.

A másik gondolkozott egy pillanatig, azután kedvesen így válaszolt:

— Kérlek, én megértem kínos helyzetedet és nem vagyok annyira érzéketlen, hogy kereken megtagadjam kérésedet. De elhamarkodottan se akarok igent mondani. Tudod mit, alszom rá egyet...

UDVARIAS KISZOLGÁLÁS

— Olvastam, hogy a maguk boltja mindent hazaküld. Kérem, vegyék fel a rendelésemet. Tíz deka parízer, öt deka vaj, két zsemle és egy kifli.

— Sajnos, nem tehetek eleget a kedves vevő kérésének, mert az öttonnás teherautónk most van úton tíz deka trappista sajttal.

MODERN IDŐK

— Hogy állsz a fiad nevelésével?

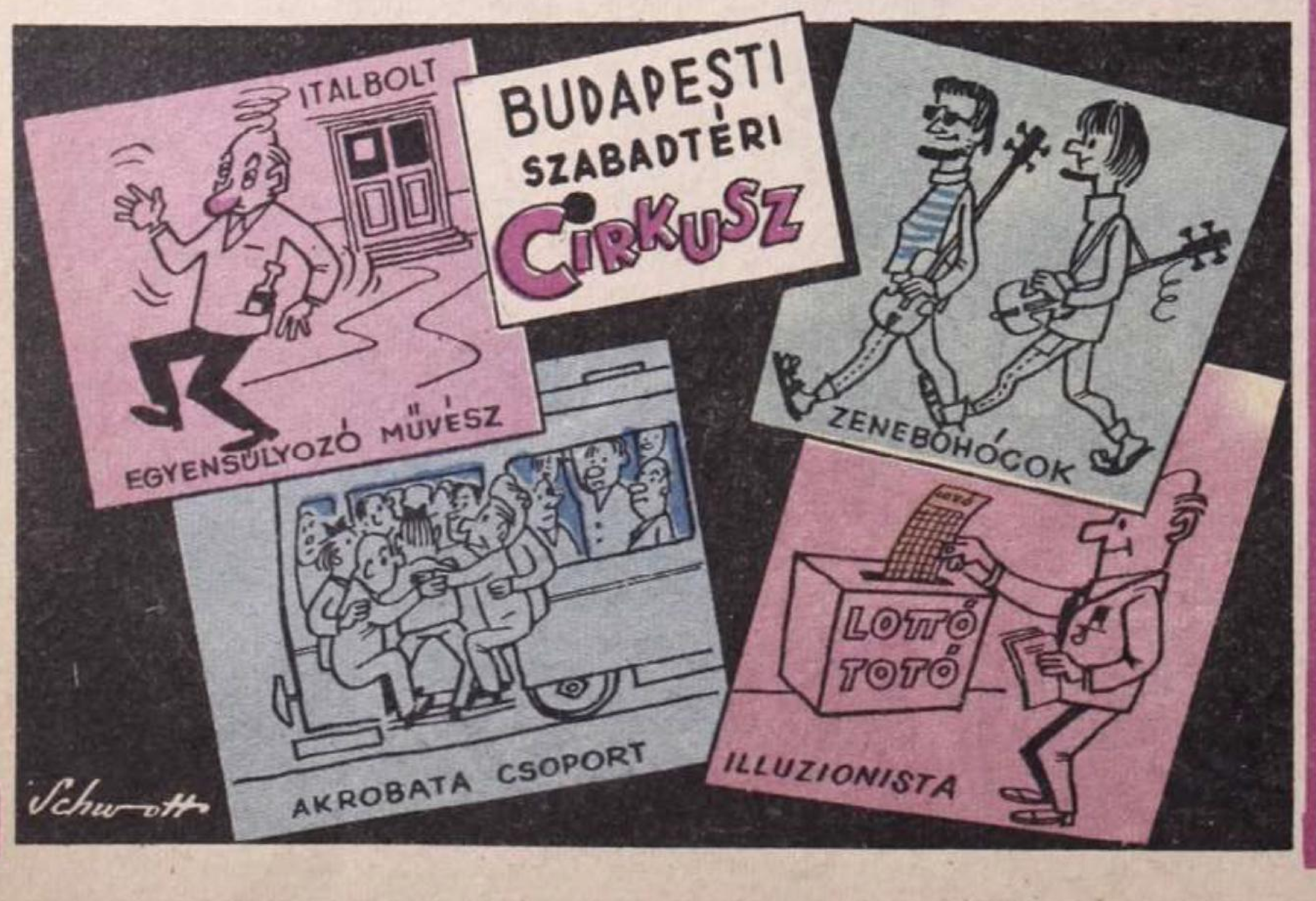
— Ó, már szót fogadok neki. . .

A FÉRJ HAZAJÖN

— Ne haragudj, édesem — mondja a részegen hazabotorkáló férj a feleségének —, de egy kis ivászati versenyen vettem részt a barátaimmal.

— És ki lett a második?

(P. L.)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

EGY KIS FAGYLALTOLÓGIA

I. Tények és adatok

Júliusi délután, 15 és 17 óra között. Szöcsketikkasztó meleg, kánikula a köbön.

Rákóczi út, Erzsike presszó: Tábla: „Mai fagylalt különlegességek: Vanília."

Rákóczi út, Uránia cukrászda. Tábla: „Mai fagylalt különlegességek: Vanília." (És még egy aprócska tábla a pénztárgépen: „Hűsítőital és szódavíz nincs.")

Rákóczi út, Árkád cukrászda: a krémfagylaltgép éppen krémfagyaszt, tessék várni.

Rákóczi út, EMKE: az 1-es és 2-es ablaknál a kiszolgálás szünetel, fagylalthiányból kifolyólag. A harmadik ablaknál (a körúti oldalon) végre van fagylalt. Csokoládé és — vanília. Két perc múlva „folyik a fagylalt!" felkiáltással a kiszolgálást itt is felfüggesztik.

II. Következtetések

Nemcsak a fent leírt, de sok más, hasonló tapasztalat alapján is megállapítható:

1. Némi baj lehet egyes üzletvezetők nyelvérzékével (és üzleti érzékével is), különben nem hirdetnének különlegesség*ek* címszó alatt *egy fajta* fagylaltot.

2. Kitűnő az idén a hazai vaníliatermés, nem ártott neki, hálistennek az aszály. Legalább is erre mutat az, hogy a fővárosi fagylalttermés 60 százaléka (hozzávetőleges becslés) ebből az ízes fűszerből (vagy ennek vegyi úton előállított pótlékából?) készül.

3. A gyümölcsfagylaltokkal szemben feltűnő elidegenedés mutatkozik cukrászipari körökben. Ennek okát, társadalmi hátterét a tudomány mindmáig nem fedte fel.

4. Citromfagylaltot már csak egyes rezervátumokban lehet fellelni. E nemes fagylaltfajta (amelynek legfőbb értéke, hogy minden más fagylaltnál hidegebb), kiveszőfélben van, megmentésére sürgősen össze kell fogni a társadalom legjobb erőit.

III. Javasolt intézkedések

1. Össze kell szedni azokat az idős cukrászipari dolgozókat, akik még ismerik a citromfagyi készítésének titkát és hatóságilag kötelezni őket a recept közkinccsé tételére.

2. A „Ritka mint a fehér holló" szólásmondást „Ritka mint a citromfagylalt"-ra kell helyesbíteni.

3. A TIT szervezzen előadássorozatokat „Ismerd meg a hont, hol a citromfagylalt virul" címmel.

4. A jövő évi Ki mit tud?-ban, az egyéb kategóriában, indulhassanak azok a fiatalok is, akik hidegvízből, citromlé és porcukor hozzáadásával fagylaltot tudnak előállítani — mert ez ma már legalább akkora kunszt, mint az egykeréken való biciklizés!

Radványi Barna

E HETI HIRDETÉSEINK

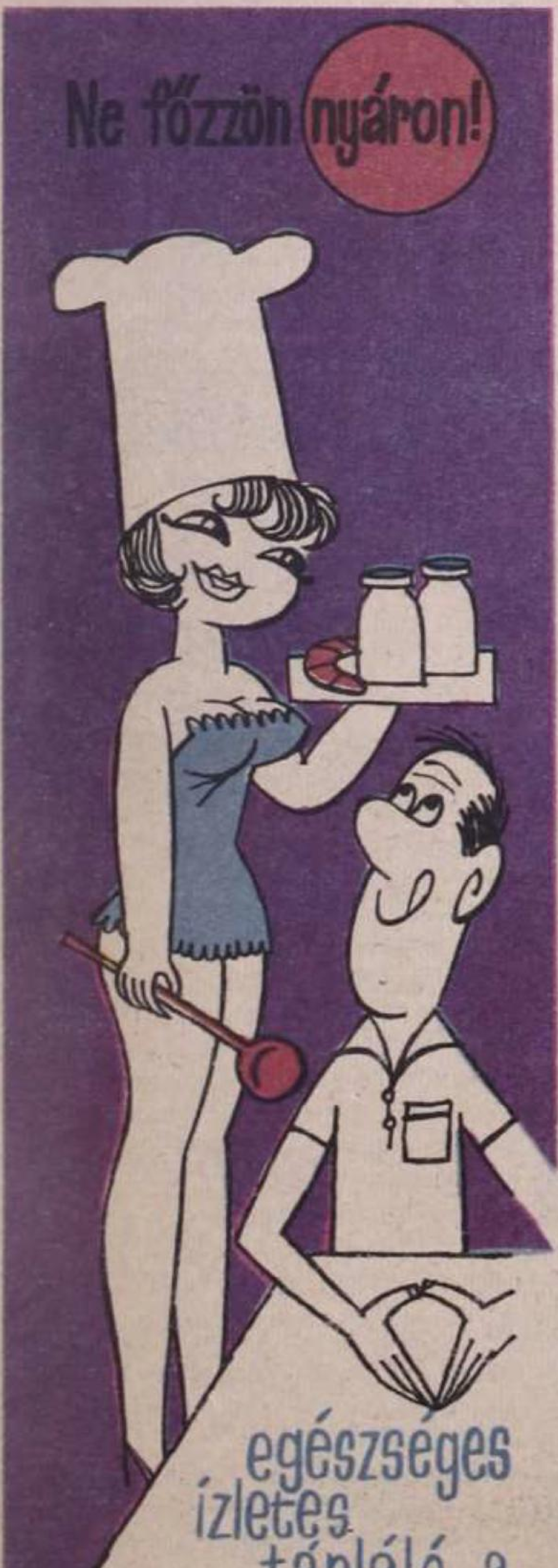

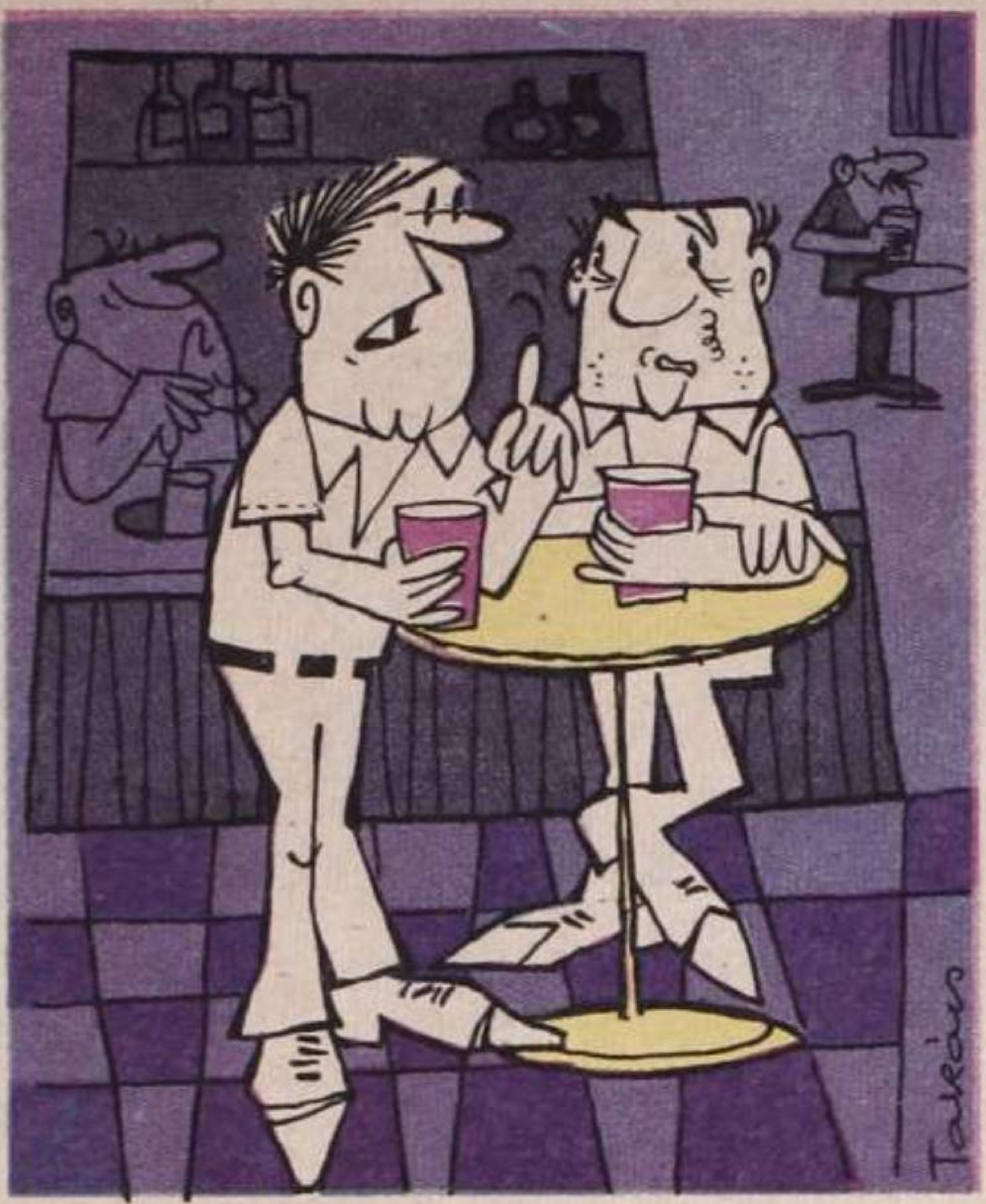
Hirdessen Ön is a színes **FÉNYÚJSÁGON**
Feladható a Hírlapkiadó Vállalat Hirdetési Osztályán.
T.: 139—292

E HETI HIRDETÉSEINK

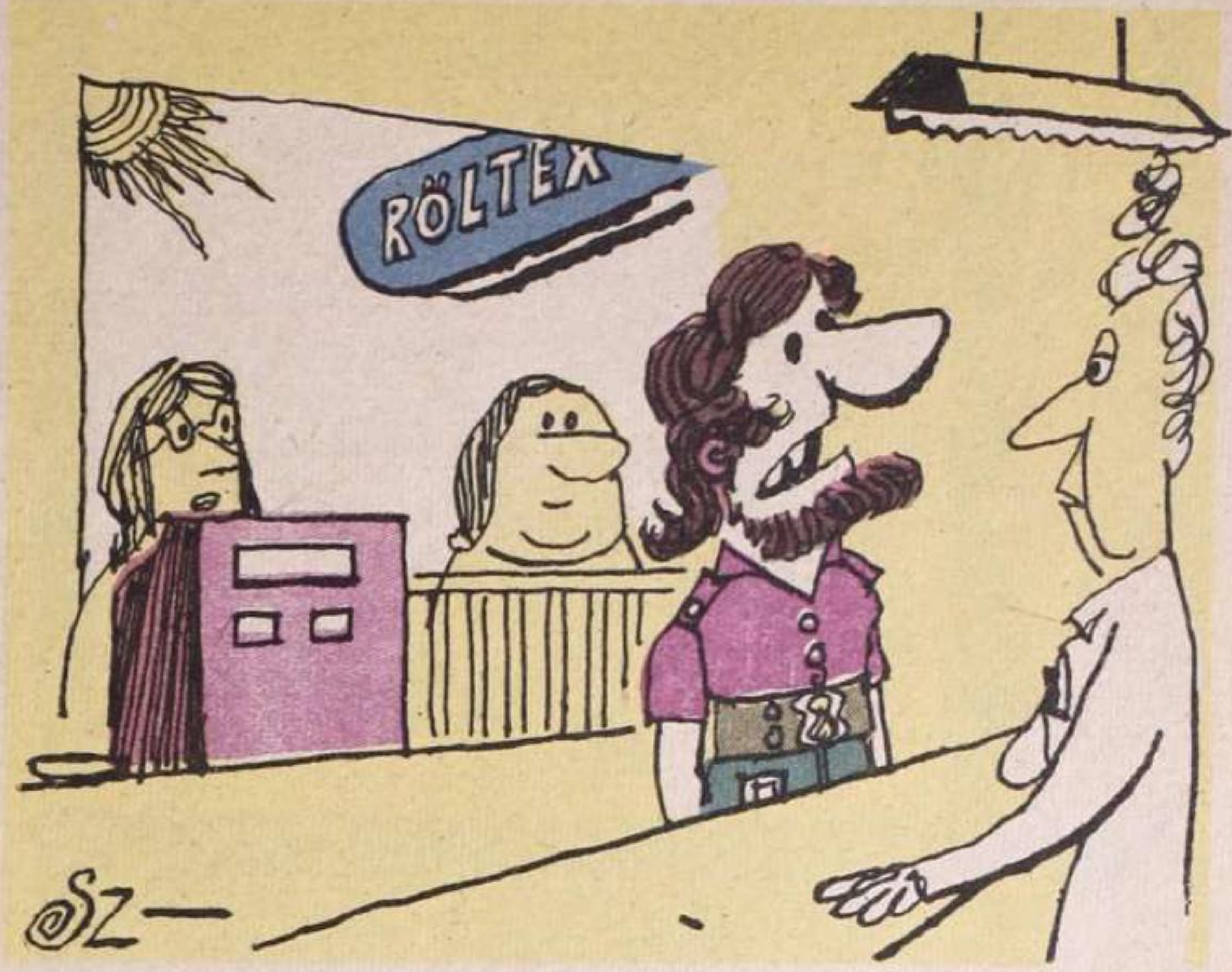

HÁROM DECI TISZTÁN

– A rádió is bemondta, hogy takarékoskodni kell a vízzel.

MEGLEPŐ VEVŐ

– Van rozsdás kötőtű?

CAMI:

Végre itt van a vakáció!

(Egy mindennapi szoba)

Szereplők: NŐ, FÉRFI

NŐ *(a Férfihez, aki csomagol):* Na, kié ez a sok szép rózsaszín bugyika, amiket oly szépen elrendezgettél a bőrönd fenekén?

FÉRFI: Az én kis szerelmes picikémé!

NŐ: És ezek a selyemharisnyák? Meg ezek a cuki kombinécskék, amelyeket fölülre raksz, áhítatosan?

FÉRFI: Az én ennivaló kis szivikémé! *(Megcsókolja.)*

NŐ: De uram! Önhöz nem illik e méltatlan komolytalanság! Rakja csak el ezeket a kacér ingecskéket, ezeket az elbűvölő pizsamácskákat, és...

FÉRFI *(bosszúsan):* Jaj, galambocskám! Hát nem kisajátítod az egész bőröndöt magadnak? És megfeledkezel arról...

NŐ: Ó, még nincs vége a csomagolásnak, dörmögő Macikám! És a ruháim? Amik a másik szekrényben lógnak?! A tizenkét strandruhám, nyolc fürdőruhám és elragadó kis vízi-sapkáim?

FÉRFI: Jó, drágám, de hidd el nekem, hogy így nem marad semmi hely a...

NŐ *(közbevág):* Dehogynem, dehogynem!... Már csak huszonöt kalapom van hátra...

FÉRFI: De akkor hová a csodába teszem...

NŐ *(megint közbevág):* És a kis cipellőim... Nem sok, csupán tizenöt pár... meg néhány kicsi szandál...

FÉRFI: De végül is imádottam, hidd el, hogy...

NŐ *(ismét közberikolt):* Jobb, ha nyomban elhallgatsz te irigy és szőrszálhasogató, bumfordi Maci! *(Megcsókolja.)* Jaj, erről majdnem megfeledkeztem! Még egy ici-pici kis hely kellene, ahová egy csöpp kis ékszerét becsúsztathatná a madárkád!

FÉRFI: Ó, hogyan is tudnék ellentmondani néked, angyali lányka! Add ide azt a csöpp kicsi ékszert! Csak éppen az imádott asszonyka nem elég bölcs és sok fejtörést okoz az ő kedves kis fiúkájának! Mert gondolkozz csak, szívem csücske, erőltesd meg picit az eszecskéd, most, hogy benne van a bőröndben az összes kalapod, ruhád, bugyogód, ingecskéd, a sok pompás kis csecsebecséd meg cicomád, ugyan hová a csudába csomagoljam az apróra vagdalt pénzbeszedőt, akit ma reggel kénytelen voltam eltenni láb alól, hogy előrelátható nyaralási költségeinket valahogy összekaparjam? Hová, óh, hová csomagoljam? Mégegyszer kérdezlek, kis viharmadaram, hol marad neki hely? Ráadásul, amikor akkora tyúkszemei meg bütykei vannak, mint együttvéve valamennyi cipellőd!

(Végh György fordítása)

KENYÉR

– Adjon egy szép, sovány kenyeret!
– Hogyhogy soványat?
– Szalonna nélkül...

– Miért lapos ez a kenyér? Talán keletlen?

– Dehogy, csak a szállítókocsi ment rajta keresztül...

IDEGTÉPŐ VERSENY

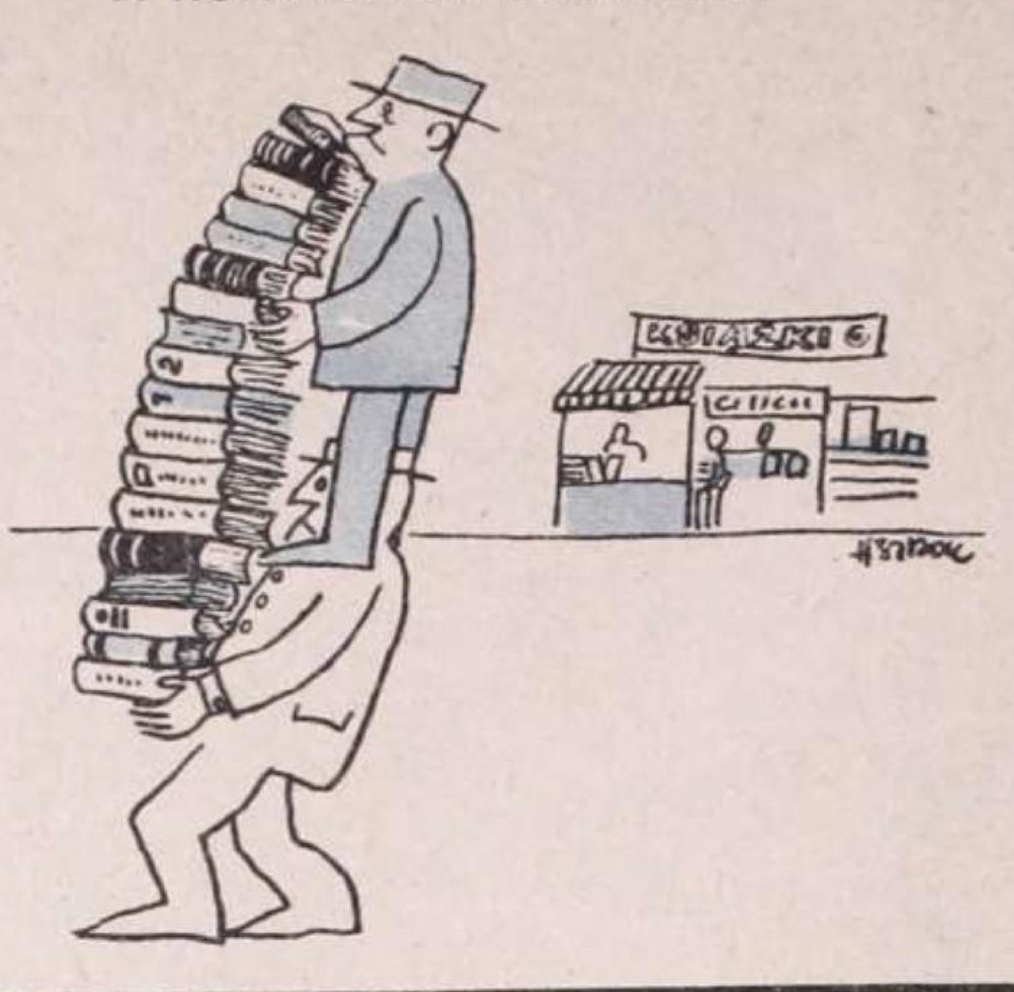
KISDIÁK

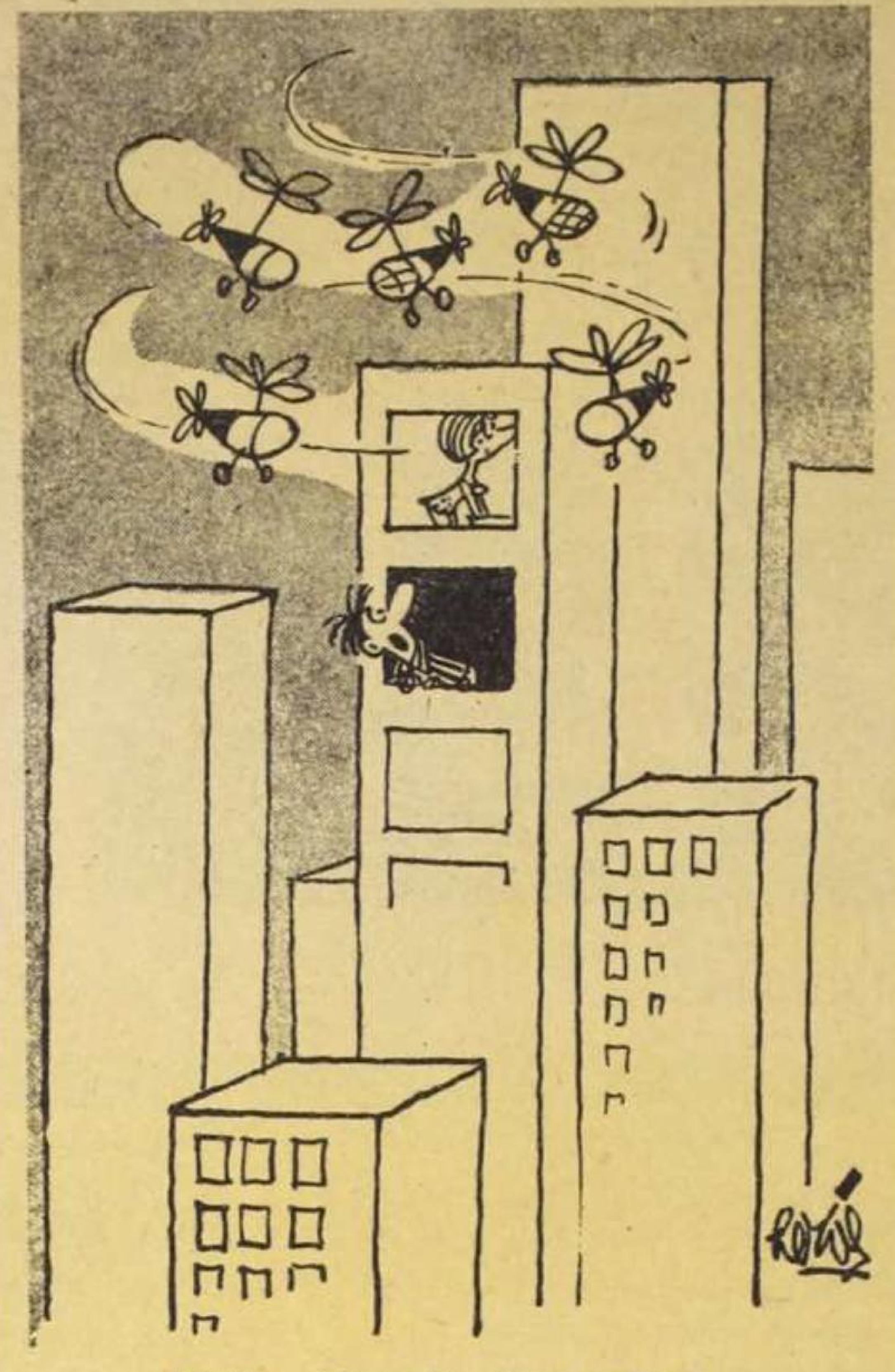
– Apu, még egy szó és tüntetek!

IMPORT HUMOR

A KÖNYVBARÁT BEVÁSÁROL

ÉJSZAKAI BOGARAK

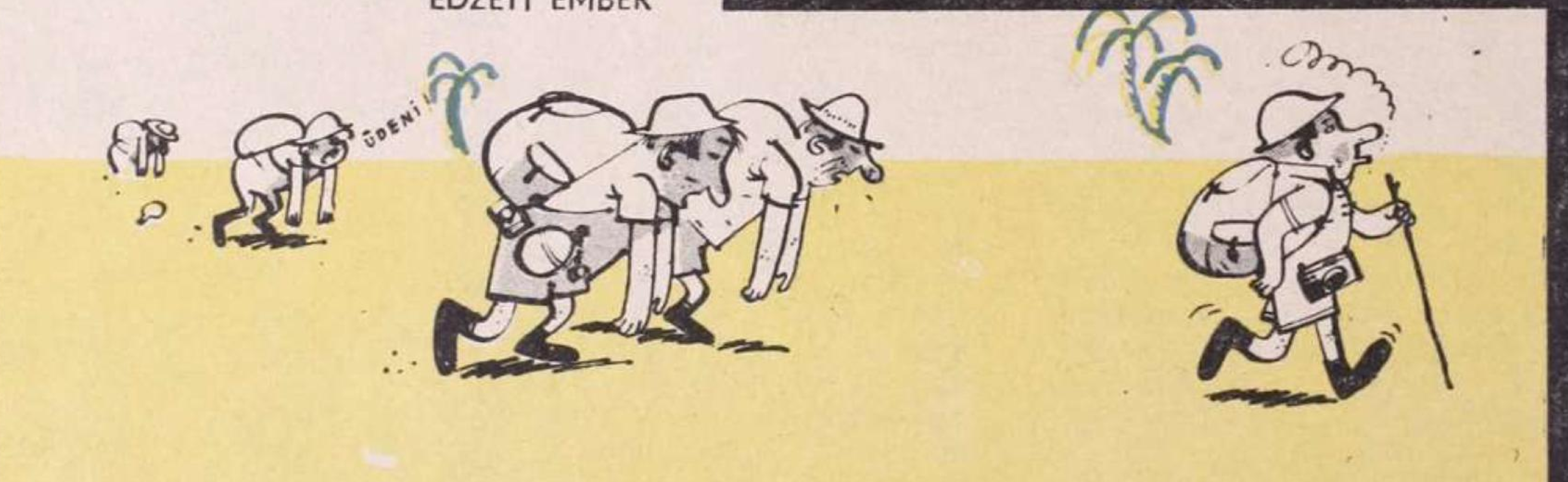
– Hiába, idecsalja őket a fény...

– És maga, uram? Maga talán segített már rajtam?

(Rajzok angol, francia és szovjet lapokból)

EDZETT EMBER

– Könnyű neki, ő bírja! Három éve rossz náluk a lift!

család látogatás

Nem mondom, sikerült műsorszám a tévében a megye-látogatás.

Igen ám, de mi lesz, ha elfogynak a megyék, hisz nincs valami sok belőlük?

Logikus, hogy akkor a járások, városok, aztán a nagyközségek, a kerületek, majd a kisközségek, települések, tanyák stb. kerülnek a képernyőre.

Végül pedig eljön az idő, amikor a televízió stábja mint a legkisebb emberi közösségeket, a családokat látogatja sorra.

Lelki szemeimmel már látok egy ilyen adást.

A vezetőriporterrel szemben ott ül majd a nagy ebédlőasztalnál Kovács János, a családfő, mellette első számú helyettese, Kovács Jánosné, aztán Kovács Pisti és Kovács Ica, beosztott családtagok.

És megkezdődnek az interpellációk. Kovácsék bal oldali szomszédja azt kéri, hogy ne bömböltessék késő éjszakáig azt az átkozott rádiót. Kovács István feljegyzi a panaszt, megígéri, hogy utána néz, kivizsgáltatja és indokolt esetben harminc napon belül intézkedni fog. A házfelügyelő Kovács Pistihez interpellál, hogy ne rugdossa a kuka-bödönöket a lépcsőházban. Pisti rögtön válaszol, közli, hogy itt valami félreértés van, ő nem szok rugdosni. Kovács Icához is érkezik üzenet, udvarlója kéri, hogy adás után legyen az Ady-mozi bejáratánál. Ica mosolyogva bólint, íme a leggyorsabb ügyintézés!

A vezetőriporter befejezésül még bemutatja Kovácsék lakását, hát bizony, láttunk már nagyobb rendet és tisztaságot is, de talán épp ez a széles körű nyilvánosság döbbenti majd rá az illetékeseket, hogy gyakrabban törülgessenek port és ne hagyják elmosatlanul a vacsoraedényeket!

K. A.

ÚJ IGAZGATÓ

– Két hete került a vállalat élére és már ilyen otthonosan érzi magát!

FELKÉSZÜLT VÍZILABDÁZÓ

A XX. SZÁZAD MAGYAR MÉRNÖKEIHEZ*

A XIX. század **költőinek** írta: Petőfi Sándor

Ne fogjon senki felelőtlen
A számok rendezésihez
Szép munkát vállal az magára,
Ki most kezébe lőcsöt vesz.
Ha nem tudsz mást, mint kiszámolni
Saját autódat, s telkedet:
Nincs rád szüksége a hazádnak,
S ezért a számfát félre tedd.

Maszek-melóért futtok, mint rég
Futott a nagy Habsburg-család,
Mely osztrák trónhoz fusizott még
Spanyol, magyar, cseh koronát.
Ha ezt a példát követitek,
Nem jut előre nemzetünk;
Sok pénzért képzett mérnökünkből
Nincsen hasznunk: ráfizetünk!

Átok reá, ki közmunkától
– Magyar mód – önzőn elmarad,
S munka nélkül rakja zsebre a
Főállás-adta százakat!
Ez – addig, míg a másik mérnök
Széket leltároz, ütemez,
Főkönyvelővel küzdve harcol,
Kimutatást gyárt, értekez –

A közvagyon mai **költői** számára átírtam: Én

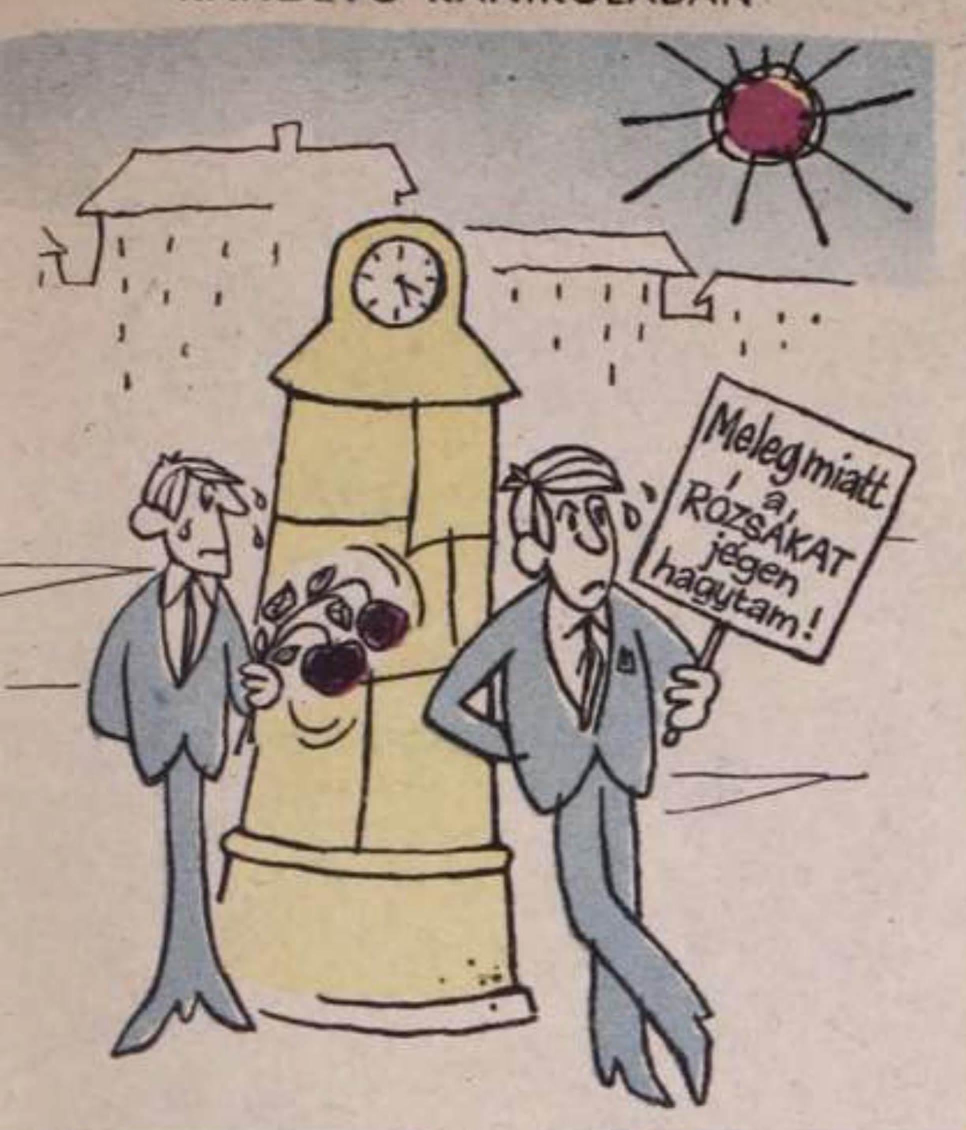
Nem maszekol t'án semmi mást,
Másodállásnak ürügyével
Mint hidat rajzol, motort számol,
Vagy épít gyárat, juhhodályt.
Igaz, lehet ez is közérdek;
Ha nem közvetlen: közvetett.
Hát nem érdeke a nemzetnek?
Ezer forintot bankba tett!

Vannak hamis próféták, akik
Azt hirdetik nagy gonoszan:
A főállást kell megfizetni,
Nem busásan, csak jogosan.
De ha a Jognak asztalánál
Egyaránt foglalunk helyet –
Vigyázz: – tőled is megkívánjuk,
Hogy munkád asztalunkra tedd.

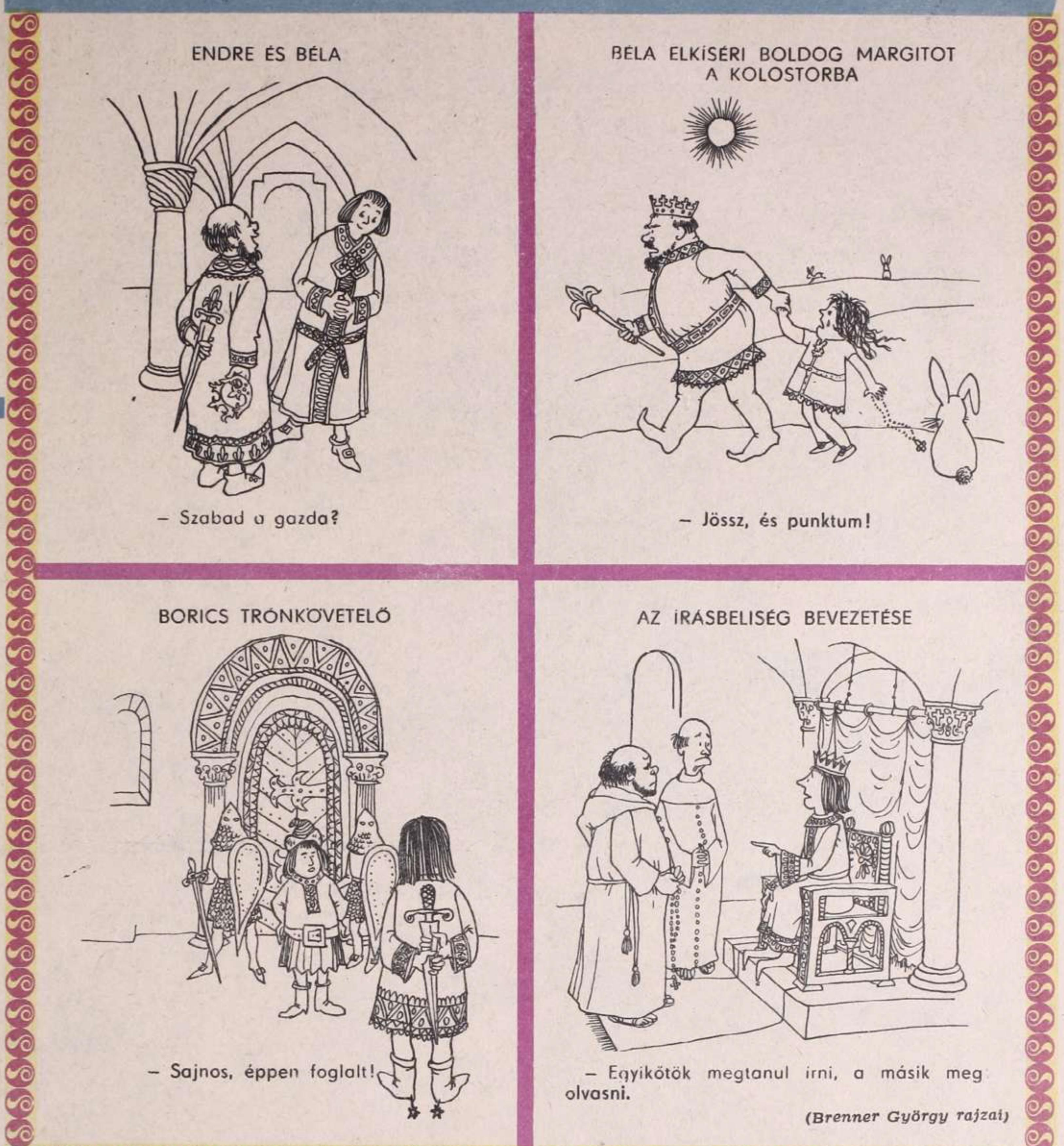
És addig? Addig nincs megnyugvás,
Addig folyvást küszködni kell. –
Biztos: az élet, munkáiért
Fizetni fog, kinek-kinek,
S ha a halál majd szemeinket
Szelíd, lágy csókkal zárja le,
Mérnököt, vagy fusis vigécet
Bocsát le a föld mélyibe.

* *A Budapesti Műszaki Egyetem idén is megjelentette szatirikus magazinját, a „Vicinális dugóhúzó”-t. Ebből közöljük a fenti verset.*

RANDEVÚ KÁNIKULÁBAN

Kicsi ország – nagy történelem V.

(Brenner György rajzai)

RÉBUSZ

28. sz. rejtvényünk megfejtése:

P Q R

Kútágas

A 100 forintos díjak nyertesei:
Ködmön István, Baglyasalja, Petőfi u. 31.
Visnyovszki László, Budapest VIII., Bókay ános u. 37.
Vajda Ágnes, Túrkeve, Áchim u. 16.

30. SZ. REJTVÉNYÜNK

Jégessző

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb augusztus 2-ig kell postára adni kizárólag levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

A Krokodilban olvastam nemrég az alábbi kedves texasi viccet:

— Apu, ez az énekes miért dünöngél éneklés közben?

— Mert tudja, hogy a mozgó célt nehezebb eltalálni . . .

B. Sz.
Debrecen

Kedves Ludas!

A Keleti pályaudvar automata büféjében akartam reggelizni a minap. Az első akció tűrhetően sikerült, csekély erő- és tőkebefektetés (2 Ft) árán szereztem egy brióst az egyik kalitkából, majd folytattam előnyomulásomat a kávét és meleg csokoládét csorgató gépezet irányába. Ott azonban nemvárt akadályba ütköztem: egy tábla fityegett a fogantyúján, rajta — csupa nagybetűvel, mint NEMECSEK neve hajdan a helyesbített jegyzőkönyvben — ez a figyelmeztetés:

„NE HASZNÁLJA!
BEÜZEMELÉS ALATT”

Na tessék, nem elég, hogy hoppon maradtam, még hergelnek is ezzel a bergengóc nyelvű táblával! Mi az, hogy „beüzemelés”? Javítják a gépet? Töltik? De miért nem azt írják ki? Szépen, értelmesen, magyarul. Bánatomban beleharaptok a briósba. Olyan kemény, majd beletörik a fogam. Ezt már legalább egy hete „beüzemelhették” az automatába!

M. G.
Szolnok

A Népszava hírt adott arról, hogy egy lelketlen férfiú milyen kegyetlenül bántalmazta 3 éves mostohalányát. A tudósítás két utolsó mondatát idézem: „A gyermek az elszenvedett sérülések következtében idegileg leromlott. A veszprémi járásbíróság egyévi és kéthónapi szabadságvesztésre ítélte”. Szegény gyermek! Nem elég, hogy a mostohája bántalmazta, végül még a bíróság is őt dugta dutyiba 14 hónapra . . .

S. E.
Zalagalsa

— Az idősebb korosztályhoz tartozó férfiú jól teszi, ha minél gyakrabban ellenőrzi a testsúlyát — figyelmeztetett főorvos barátom, aki azt a viccet, hogy engem a „korosztályhoz” tartozandónak tart, azért engedi meg magának, mert ő kerek hat hónappal fiatalabb nálam. — Ha gyakran méred magad — folytatta — s konstatálod, hogy „tartod” a súlyodat, akkor nagy baj nem lehet.

Ám egy kis baj lehet. Mármint hogy az, hogy azok az utcai mérlegek nemigen működnek.

Ott álltam a körúti mérleg-automata előtt, soromra várva, mert két hölgy előzött meg. Az egyik nagyon kövér, a másik nagyon sovány. Hogyan ábrázolhatom őket pár szóban? Hát: a kövér testvérek között is megvolt 90 kiló. Ha a magasságát megszorzom a szélességével, megkapom a köbtartalmát. Látják? A soványnak a soványsága meg csakis úgy képzelhető el, ha azt mondom, hogy olyan volt, mintha egy paszúlykaró feleségül venne egy pipaszárat és ez lenne a gyerekük. Látják? Na mindegy, a kövér feltornázta magát a mérlegre, bedobta a pénzt, mire a mutató látható kedvtelenséggel elindult és megállott a 45 kilót jelző vonalnál. „Jé! — sikkantotta a nő —, húsz kilót fogytam tél óta, Malvinkám!”

— Ez a mérleg egy vacak ócskavas! — kiáltotta Malvinka, de nem a mérlegre, hanem a barátnőjére dühösen. — Mert ha jól mutat, akkor te nem húsz kilót fogytál volna, hanem negyvenet! Mert nem hatvanöt kiló voltál a télen, hanem nyolcvanöt!

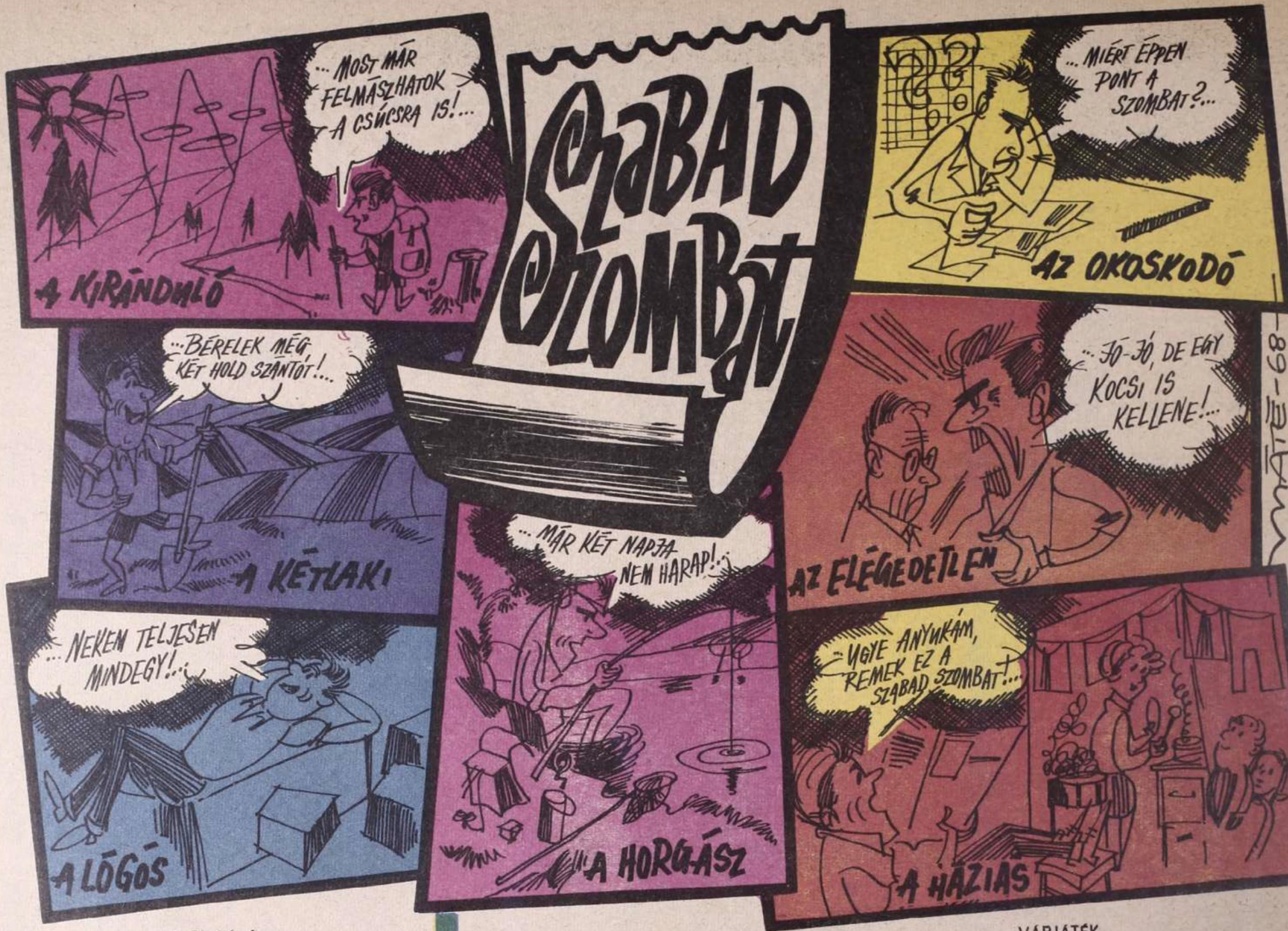
Most aztán ő következett. Letette a garast. Illetve betette. S lám, a mérleg ezúttal is működött! Hatvankilenc kilót mutatott.

— Na látod! M o s t jól mér! — örvendezett. — Pont félmázsa voltam a télen, és a sok tejszínhabon, levesen, főtt tésztán tizenkilenc kilót híztam!

Most aztán én következtem. Mikor a hatost bedobtam, a mutató hűségesen és serényen mutatni kezdett. Tizennégy kilónak mért engem. Mivel én ezt gyanúsan kevésnek találtam, doktor cimborámra gondolva kétségbeesetten tekintettem az ég felé. S ekkor — megpillantottam a mérlegnek szinte gúnyosan vigyorgó cifferblattján a feliírást: „K é t darab húszfilléres bedobása után mér”.

— Hát persze! — ütöttem a homlokomra. — F é l á r o n nem hajlandó pontosan működni egy ilyen „okos” gép. — És gyorsan bedobtam a második húszfillérest is. És a mutató nyomban tovább haladt! Az automata most már pompásan működött: 28 kilósnak mért engem.

György Ferenc

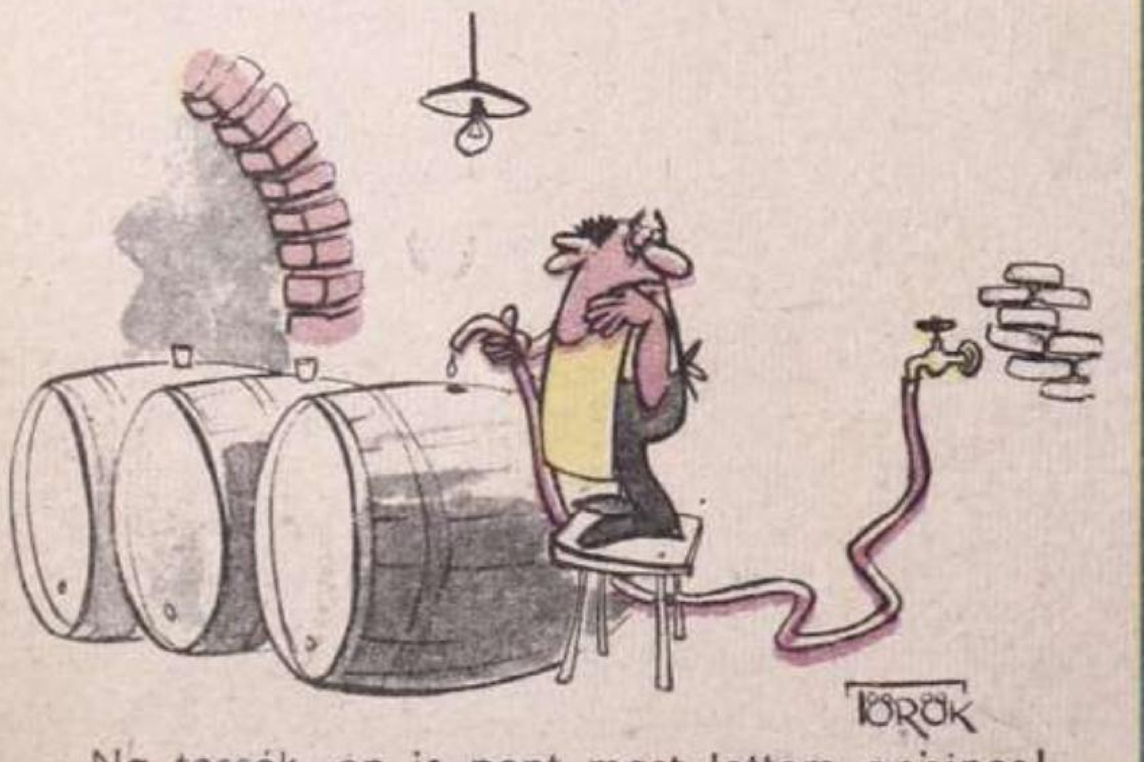

IPARI TÉVÉ

– Hé, te süket! Negyvenszáz ulti!!

VÍZHIÁNY

– Na tessék, en is pont most lettem gebines!

PESTI TUDÓSÍTÓNKTÓL

Valaha az őrmester, miután kiadta a parancsot, még így mennydörgött alárendeltjére:

— Világos? ! !

Ami azt fejezte ki, hogy vajon ez az alsóbbrendű lény, ez a fafejű alárendelt felfogott-e valamit a parancs felsőbbrendű tartalmából, gyúlt-e valamicske világosság sötét agyában.

Manapság ez a szó már színpad-, film-, rádió- és tévéképes lett, s nem lennék meglepve egy napon, ha ezt hallanám:

— Szeretlek, Ágnes! Világos?

Nem tudom, miért utálom annyira ezt a szót. Lehet, hogy egykori újonckiképzésem óta, de az is lehet, hogy a világosi fegyverletételre emlékeztet.

*

Papírra vetem egy ismerősöm panaszát:

— Rettenetes ez az udvariatlanság! Az ember bemegy egy pályaudvarra és senki sem fogadja a köszönését!

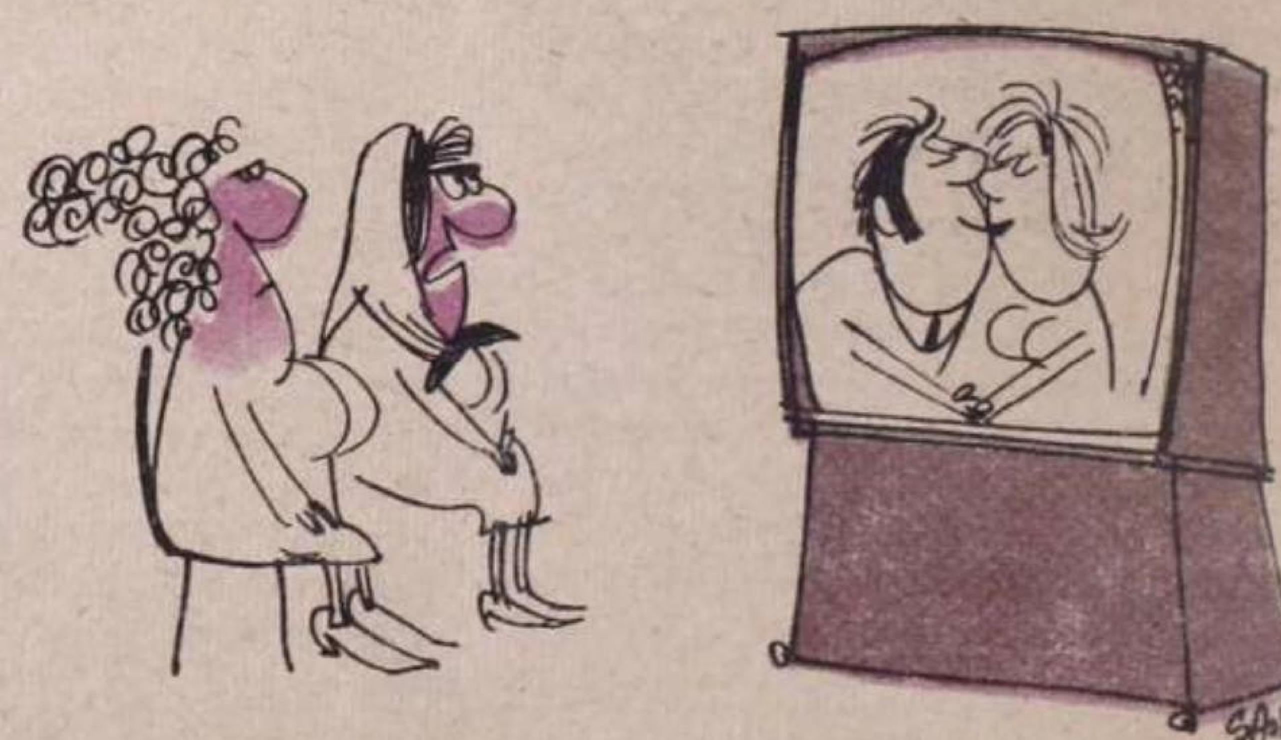
f. l.

VÁRJÁTÉK

– Nem disznóság? Sehol sincs nyugta az embernek!

SZIGORÚ BÍRÁLÓK

– Ezért kellett feltalálni a tévét?

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — **INDEX: 25.504**

Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.03104/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre